

கல்வெட்டு

Kalvettu

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2048

ஐப்பசி, தைத் திங்கள்

திருவாலஸ்வரர் கோயில், திருவானைக்கோயில், காஞ்சிபுரம்

கல்வெட்டு காலாண்டிதழ் - 103,104[அக்டோபர், ஜனவரி 2016-2017]

விலை: ரூ. 20.00

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

முனைவர் **டி. ஜகந்நாதன்**, இ.ஆ.ப.,
ஆணையர் (மு.கூ.பொ)

தொல்லியல் துறை,
தமிழ்வளர்ச்சி வளாகம்,
தமிழ்ச் சாலை,
சென்னை-600 008.
நாள் : 04-04-2018.

பதிப்புரை

வரலாற்றுக்கு அடிப்படை ஆவணங்களாகத் திகழும் கல்வெட்டுகள், அகழாய்வுச் சான்றுகள், பண்டைய நாணயங்கள், செப்பேடுகள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்றவற்றைக் கண்டறிந்து அம்மூல ஆவணங்களை வெளியிட்டு தமிழ்நாட்டு வரலாற்றினை செம்மையாக எழுதுவதற்கு தொல்லியல் துறை உறுதுணையாக பணியாற்றி வருகிறது.

தொல்லியல் மற்றும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் அத்தகைய மூலஆவணங்களை ஆய்வு செய்து கட்டுரைகளாக வெளியிடுகின்றனர். அத்தகைய ஆய்வு அறிஞர்களின் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து “கல்வெட்டு” என்னும் தலைப்பில் காலாண்டிதழாக தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை வெளியிட்டு வருகிறது. இக்கல்வெட்டுக் காலாண்டிதழ் 103,104-வது இதழாக வெளிவருகிறது.

திருவாணைக்கோயில் திருவாலீஸ்வரர் கோயில் சிற்பக்கலை மற்றும் கட்டடக்கலை பற்றி விரிவாக திரு மா. சந்திரமூர்த்தி அவர்களின் கட்டுரைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சிந்துசமவெளியில் கிடைத்த முந்துதமிழ்ச் செப்புப்பட்டயம் எனும் தலைப்பில் முனைவர் இரா. மதிவாணன் அவர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரை இடம் பெற்றுள்ளது.

முல்லை நிலத்து மக்கள் மாயோனை வழிபடுவர். ஆனால் வழிபடு கடவுள் “நடுகல் வழிபாடு” அன்றிப் பிறவழிபாடு இல்லையென்பதை “நெல்லுக்குத்தும் பரவும் கடவுளும் இலவே” என்ற (புறநானூறு-335) பாடல் வரிகளைக் கொண்டு “நெல்லுக்குத்தும் பரவும் கடவுள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் கோ. சசிகலா கட்டுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். தொல்குடி வாழ்வில் நடுகல் வழிபாடுச் சிறப்புற்று விளங்கி இருந்துள்ளதை பல்வேறு சங்க இலக்கியங்களைச் சுட்டிகாட்டி விளக்கியுள்ளார்.

திரு. கி. ஸ்ரீதரன் அவர்கள் “விட்டலாபுரம் விட்டல கிருஷ்ணன் கோயில்” என்னும் தலைப்பில் எழுதியுள்ள கட்டுரை, தமிழகத்தில் விட்டல கிருஷ்ணனுக்காக எடுக்கப்பட்டத் தனிக்கோயில் இதுவே என்று சான்றுகளைக் கொண்டு நிறுவுகிறார்.

இத்துறை கல்வெட்டாய்வாளர் திருமதி. கி. பாக்கியலட்சுமி அவர்கள் “பல்லவர்கால பிரசஸ்திகளில் கவி வம்சாவளி” என்னும் கட்டுரையில் பல்லவர்காலச் செப்பேட்டுச் சான்றுகளில் உள்ள வடமொழி செய்யுள்கள் வாயிலாக பல்லவர் காலத்தைச் சார்ந்த மூன்று கவிகளின் மரபுவழி முறையினைச் சான்றுகளோடு எடுத்துரைக்கின்றார்.

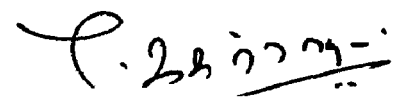
“பல்லவர் வீழ்ச்சியும் சோழர் எழுச்சியும்” என்ற கட்டுரை முத்தரையர்களிடமிருந்து தஞ்சையை விஜயாலயன் கைப்பற்றி பிற்கால சோழர் வரலாற்றை நிறுவியதையும் இத்துறை துணை இயக்குநர் அவர்களின் கட்டுரை தமிழ்நாட்டிலுள்ள வரலாற்று சுற்றுலா தலங்களையும் விவரிக்கிறது.

தொல்லியல் பாதுகாப்பு பொறியியலுக்கும் கட்டுமானப் பொறியியலுக்கும் இடையேயான தொழில்சார்ந்த நடைமுறை வழக்கங்களைப் பற்றிப் பொறியாளர் திரு. ந. ராஜேஷ் அவர்கள் தனது ஆங்கிலக் கட்டுரையில் விவரிக்கிறார்.

திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் உள்ள பழங்கற்கால மனிதன் வாழ்ந்த குடியம் குகை குறித்தச் செய்திகள் ஆங்கிலக் கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ளது. பெரம்பலூர் மாவட்டத்திலுள்ள காரை குறித்தும் திருமலைநாயக்கர் செப்பேடுகள் குறித்தும் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவ்விதழினை சிறப்புறப் பதிப்பித்துள்ள முனைவர் இரா. சிவானந்தம் துணை இயக்குநர் அவர்களுக்கு மனமுவந்த பாராட்டுகள். மேலும், இவ்விதழினைச் சிறந்த முறையில் ஒளி அச்சு மற்றும் அட்டைப்படம் வடிவமைப்பு செய்த அச்சுக்கோர்ப்பாளர் திருமதி கு. கோகிலா, அச்சுப்பிழைத்திருத்திய திருமதி ச. சரஸ்வதி அவர்களுக்கும் எனது பாராட்டுகள்.

கருத்துச் செறிவு மிக்க இவ்விதழ் சிறந்த ஆய்விதழாக அமைந்துள்ளது. வழக்கம்போல் வரலாற்று ஆர்வலர்கள், தொல்லியல் ஆர்வலர்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இவ்விதழ் விளங்கும் என நம்புகிறேன்.

ஆணையர் (மு.கூ.பொ)

உள்ளே

பக்க எண்

1. தொண்டை நாட்டுச் சைவப் பழங்கோயில் -
திருவானைக்கோயில் திருவாலீஸ்வரர்
மா. சந்திரமூர்த்தி ... 1
2. சிந்துவெளியில் கிடைத்த முந்துதமிழ்ச் செப்புப்பட்டயம்
முனைவர் இரா. மதிவாணன் ... 14
3. நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுள்
முனைவர் கோ. சசிகலா ... 18
4. விட்டலாபுரம் விட்டல கிருஷ்ணன் திருக்கோயில்
கி. ஸ்ரீதரன் ... 27
5. பல்லவர்கால ப்ரசஸ்திகளில் கவி வம்சாவளி
கி. பாக்கியலட்சுமி ... 30
6. பல்லவர் வீழ்ச்சியும் சோழர் எழுச்சியும்
முனைவர் மு.ஆ.ப. சரஸ்வதி ... 34
7. Heritage Tourism
Dr. R. Sivanantham, ... 38
8. Review of Archaeological Conservation Engineering
and Civil Engineering Professional Practice
N. Rajesh ... 46
9. Notes on Gudiyam Cave
Ramesh Yanthra ... 55
10. தொல்லியல் நோக்கில் காரை
மு. பிரபாகரன் ... 60

11. திருமலை நாயக்கர் செப்பேடுகள்
கி. பாக்கியலட்சுமி

... 70

கட்டுரைகளில் சொல்லப்படும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவர்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு இத்துறை ஆணையர் (முழுக்கூடுதல் பொறுப்பு) முனைவர் **டி. ஜகந்நாதன்**, இ.ஆ.ப., அவர்கள் சார்பாக துணை இயக்குநர் (பொ) **கி. சிவசுந்தர்** அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இணையதளம்: www.tnarch.gov.in மின் அஞ்சல் : tnarch@tn.nic.in

தொண்டை நாட்டுச் சைவப் பழங்கோயில் - திருவானைக்கோயில் திருவாலீஸ்வரர்

1

மா. சந்திரமூர்த்தி

மேனாள் துணை இயக்குர்,

தொல்லியல் துறை.

தொண்டை நாட்டின் தலைநகரான காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், செங்கல்பட்டிற்கு தெற்கில் சுமார் 9 கல் தொலைவில் பொன் விளைந்த களத்தூர் அமைந்துள்ளது. ஒத்திவாக்கம் இரயில் நிலையத்திலிருந்து தென்கிழக்காக 1 கல் தொலைவில் பொன்விளைந்த களத்தூர் உள்ளது. இக்களத்தூருக்கு வடக்கே 2 கல் தொலைவில் திருவானைக்கோயில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரை மதுரா திருவானைக்கோயில் என்றும் அழைப்பர். இவ்வூரில் உள்ள சிவாலயம் திருவாலீஸ்வரர் கோயில் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோயில் ஊரின் மையப்பகுதியில் கீழ்த்திசையை நோக்கிய வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

கோயில் விமானம் தூங்காணை மாட வடிவில் கஜபிருஷ்ட கோயிலாக உள்ளது. இவ்வகைக் கோயில்களை ஆலக்கோயில், ஆனைக்கோயில், தூங்காணை மாடக்கோயில், ஹத்திபிருஷ்ட கோயில், கஜபிருஷ்ட கோயில் என அழைப்பர். இக்கோயில் சோழ மன்னர் காலத்தில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது.

கருவறை

கோயில் கருவறை நீள் சதுர வடிவடையது. அதன் பக்க அளவு கிழக்கு மேற்காக 2.64 மீட்டர் நீளமும், வடக்கு தெற்காக 1.54 மீட்டர் அகலமும் உடையது. கருவறையின் நடுவே சதுரமான ஆவுடையார் மீது லிங்கபாணம் எழும்பியுள்ளது. இந்த லிங்க வடிவினை சுயம்பு லிங்கமாகக் கருதுவர். இவ்விறைவன் திருவாலீஸ்வரர் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகிறார்.

கல்வெட்டுகளில் இக்கோயில் இறைவன் திருவாலக்கோயில் உடைய மகாதேவர் என்றும் திருவாலக்கோயிலுடைய நாயனார் என்றும்

அழைக்கப்படுகிறார். பிற்கால ஆவணங்களிலும் இன்றைய வழக்கிலும் திருவாலீஸ்வரர் என்ற பெயரிலேயே இவ்விறைவன் அழைக்கப்படுகிறார். திருவாலீஸ்வரரின் இலிங்க வடிவம் கருவறை நடுவே சதுரமான சிறிய ஆவுடையாரும் அதன் நடுவே சிறிய பாணத்துடன் அமைந்துள்ளது.

சதுரமான ஆவுடையாரின் பக்க அளவு 49 செ.மீ., ஆவுடையாரின் உயரம் 23 செ.மீ., ஆவுடையாரின் நடுவே அமைந்துள்ள பாணத்தின் உயரம் 13 செ.மீ., சுற்றளவு 46 செ.மீ., ஆவுடையாருடன் லிங்கத்தின் மொத்த உயரம் 40 செ.மீ. ஆகும்.

அர்த்த மண்டபம்

கருவறை முன்புறம் அர்த்தமண்டபம் அமைந்துள்ளது. இது தூண்கள் ஏதுமின்றி எளிமையான அமைப்புடையது. இம்மண்டபம் கீழ்மேலாக அமைந்துள்ளது. அர்த்தமண்டபத்தின் முன்புறம் அர்த்தமண்டப திருநிலை வாயில் அமைந்துள்ளது. இதன் பக்கங்களில் திருநிலைக்கால்கள் அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன.

அர்த்தமண்டப நிலை வாயிலின் மேல் கட்டின் நடுவே ஒலிக்கும் மணி அமைந்துள்ளது. இம்மணியின் உலோக நாக்கினை அசைத்தால் ஒலி எழும்புகிறது. இது தொடர்பான செவி வழிச்செய்திகளும் கூறப்படுகிறது. இது போன்ற அமைப்பு தமிழகத்தில் வேறெங்கும் காணமுடியாது. இது ஒரு அரிய வகை திருநிலைக்காலாகக் கருதப்படுகிறது.

மகாமண்டபம்

அர்த்தமண்டபத்தின் முன்புறம் மகாமண்டபம் விசாலமாக அமைந்துள்ளது. மகாமண்டபத்தின் நடுவே வரிசைக்கு நான்கு தூண்கள் வீதம் மூன்று வரிசைகளில் 12 தூண்கள் உள்ளன. உருளை வடிவுடைய இத்தூண்களின் தலைப் பகுதியில் இருதலை போதிகைகள் அலங்கரிக்கின்றன. அவை வெட்டுப் போதிகை வகையைச் சார்ந்தவை.

இத்தூண்கள் ஒவ்வொன்றும் போதிகை மட்பம் வரை 2.47 மீட்டர் உயரம் உடையது. தூணின் சுற்றளவு 1.28 மீட்டர் உடையது. மகாமண்டபத்தின் தென்மேற்கு பகுதியில் கன்னிமூலை கணபதியும், வடமேற்கு பகுதியில் வள்ளி தெய்வானை சூழ சுப்பிரமணியரின் நின்ற கோல வடிவம் வழிபாட்டில் உள்ளது.

தீரிபுரசுந்தரி

மகாமண்டபத்தின் உட்புறம் வடக்கு சுவரை ஒட்டி அம்மனின் நின்ற கோல வடிவம் வழிபாட்டில் உள்ளது. இவ்வுருவம் சதுர் புஜங்களுடன் நேராக நின்ற கோலத்தில் தென்திசையை நோக்கிய வண்ணம் காட்சியளிக்கிறது. மேற்கரங்கள் அங்குசத்தையும், பாசத்தையும் கடக முத்திரையில் பற்றியுள்ளன. கீழ்கரங்கள் இரண்டும் அபய-வரத கரமாக அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன.

அம்மனை கரண்ட மகுடம், மகர குண்டலம், கண்டசரம், சரப்பளி, மணிவடம், தோள்வளை, கைவளை, ஸ்தனகூத்திரம், இடைக்கச்சை, பாதசரம் ஆகிய அணிகலன்கள் முடி முதல் அடி வரை அலங்கரிக்கின்றன. இதன் காலம் கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு. இவ்வுருவம் விஜயநகர கலைப்பாணியில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் உயரம் பீடத்துடன் 1.10மீட்டர், பீடம் நீக்கி 78 செ.மீ., மொத்த அகலம் 44 செ.மீ., தோள் அகலம் 20 செ.மீ. ஆகும். அம்மனின் முன்புறம் தென்சுவரை ஒட்டி சிம்ம வாகனம் அம்மனை நோக்கியவாறு அமைந்துள்ளது. இச்சிம்ம வாகனமும் விஜயநகர காலத்தியதே.

கல்சாளரம்

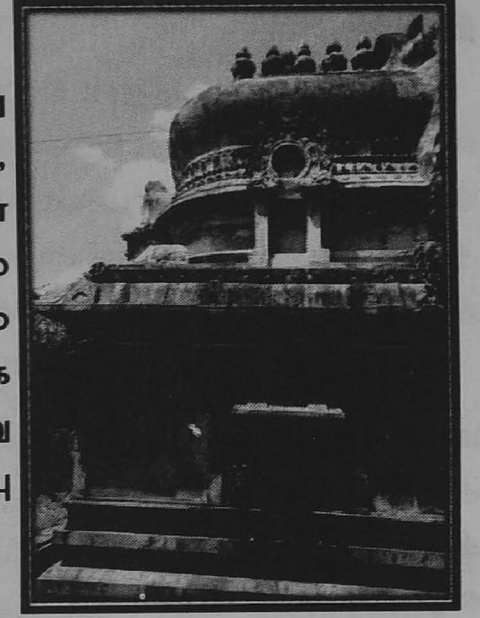
மகாமண்டபத்தின் கீழ் சுவரின் நடுவே கல்சாளரம் செங்குத்தாக அமைந்துள்ளது. இது வரிசைக்கு 3 துளைகள் வீதம், 5 வரிசைகளில் 15 சதுர துளைகள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. இச்சாளரத்தின் வழியே சூரிய ஒளி கதிர்கள் வீழ்ந்து, கருவறையில் உள்ள லிங்க வடிவத்தின் மீது விழும் வகையில் கட்டடக்கலை தொழில் நுட்பத்தோடு கோயில் கட்டப்பட்டுள்ளது. சாளரத்தின் உயரம் 87 செ.மீ., அகலம் 60 செ.மீ. இக்கல்சாளரம் சோழர் காலத்திய கலைப்பாணியில் அமைந்துள்ளது. காலம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டு.

விமானம்

இக்கோயில் விமானம் தூங்காணை வடிவ சிகரத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது. இதன் கருவறை நீள் சதுரமாக அமைந்தும், கூரையின் யாளி மட்டத்தில் எழும்பியுள்ள சிகரம் கஜபிருஷ்டமாக அரைவட்ட வடிவிலும் அமைந்து விளங்குகிறது. இவ்விமானம் அடி முதல் முடி வரை அதிட்டானம், சுவர், கூரை கழுத்து, கிரீவம், கலசம் ஆகிய 6 அங்கங்களை முறையாகக் கொண்டு விளங்குகிறது.

அதிட்டானம்

முதல் அங்கமான அதிட்டான மானது உபானம், கம்பு, பத்மம், கம்பு, ஜகதி, முப்பட்டை, குமுதம், பட்டிகை, கண்டம் ஆகிய உறுப்புகளுடன் அமைந்துள்ளது. கண்டப்படையில் சிறிய அளவில் இராமாயணம், மகாபாரத இதிகாசம், சிவபுராணம் மற்றும் இரு தாதியர் பக்கவாட்டில் தாங்கிப் பிடிக்க தாய்மையடைந்த பெண் கால்களை அகற்றி நின்று பிரசவிக்க முயலும் வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகள் புடைப்பு சிற்பங்களாக இடம் பெற்றுள்ளன.

சுவர்

அதிட்டானத்தின் மேல் இரண்டாவது அங்கமான சுவர் வேதிப்படையின் மீது எழும்பியுள்ளது. சுவரைச் சுற்றிலும் சதுர வடிவடைய அரைத்தூண்கள் 14 அலங்கரிக்கின்றன. இவை இடைச்சோழர் கால கட்டக்கலை அம்சத்தோடு திகழ்கின்றது. ஒவ்வொரு தூணும் கால், இடை, இடைக்கட்டு, கலசம், தாடி, குடம், பத்மம், பலகை, வீரகண்டம், முத்தலை போதிகை ஆகிய உறுப்புகளுடன் உத்திரத்துடன் இணைகிறது. தூண்களில் இடைக்கட்டு தாமரைக்கட்டாகவும், அதன் கீழ் இடைப்பகுதியில் முத்துச்சரங்கள் தவழ்ந்த நிலையில் அலங்கரிக்கின்றன.

பஞ்சகோஷ்டம்

கோயிலை வலம் வரும்போதும் அர்த்தமண்டபம் மற்றும் கருவறையின் புறச்சுவர்களில் உள்ள பஞ்சகோஷ்டங்களில் அமைந்துள்ள தெய்வங்களை வணங்கலாம். இவை முறையே இடம்புரி விநாயகர், ஆலமர்ச்செல்வன், மகாவிஷ்ணு, பிரம்மா, விஷ்ணு தூர்க்கை ஆகிய சிற்ப வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன.

பிரஸ்தரம் (கூரை)

மூன்றாவது அங்கமான கூரைப்பகுதி எழுதகம், கபோதகம், யாளிவரி போன்ற வரிமானங்களை உடையது. எழுதக பகுதியை பத்ம வரிகள் (தாமரை இதழ் வரிகள்) அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன. கபோதகம் உட்குவிந்த நிலையில்

பக்கங்களில் நாசிக்கூடுகளுடன் அலங்கரிக்கின்றன. கபோதகத்தின் மூலைப்பகுதியில் கோடிப்பாளைகள் அணிசெய்கின்றன. கபோதகத்தின் விளிம்புகளில் மலர்கள் பொறித்த மலர்ச்சட்டம் இடம் பெற்றுள்ளது. கபோதகத்தின் நாசிக்கூடுகளின் நடுவே விரிந்த மலர்கள் அமைந்து வனப்பூட்டுகிறது. நாசிக்கூடுகளைச் சுற்றிலும் மலர்களுடன் கூடிய கொடிக்கருக்குகள் அலங்கரிக்கின்றன. கபோதகத்தின் மேல் யாளிவரி இடம்பெற்றுள்ளது. யாளிகள் ஒவ்வொன்றும் தலையைப் பின்புறம் திருப்பிய நிலையில் வரிசையாக இடம்பெற்றுள்ளன. இன்னும் சில யாளிகள் முகத்தை எதிரே பார்க்கும் நிலையில் போர்யாளிகளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. யாளிவரியின் மூலைப்பகுதியில் மகரகட்டுகள் உள்ளன. மகரத்தின் வாய்ப் பகுதியில் வாளுடனும் கேடயத்துடனும் போர் மறவர்கள் காட்டப்பட்டுள்ளனர். யாளி மட்டத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் சுதையால் ஆன நந்தியின் உருவங்கள் அமைந்துள்ளன.

கிரீவம் (கழுத்து)

யாளி மட்டத்தின் மேல் கிரீவத்துடன் கூடிய கஜப்பிருஷ்ட விமானத்தைக் காணலாம். இக்கிரீவப்பகுதி அரைவட்ட வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதன் மேற்கு வடக்கு பகுதிகளில் கிரீவ கோஷ்டங்கள் அமைந்துள்ளன. கோஷ்ட சிற்பங்கள் ஏதுமின்றி எளிமையாக உள்ளன. கோஷ்டத்தின் தலைப் பகுதியை நாசிக்கூடுகள் அலங்கரிக்கின்றன. அரைவட்ட கிரீவத்தைச் சுற்றிலும் விரிந்து மலர்ந்த புஷ்ப வரிகள் அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன.

சிகரம்(தலை)

கிரீவத்தின் மேல் ஐந்தாவது அங்கமான சிகரம் தூங்காலை வடிவில் கஜபிருஷ்டமாக அமைந்துள்ளது. சிகரத்தின் அடிப்பகுதி சுற்றிலும் தாமரை இதழ் வரிகளும், கட்டுமாலையும், கண்ணாடிச்சட்டமும் இடம் பெற்றுள்ளன. சிகரத்தின் முன்புறம் கீழ்த்திசையில் மகாநாசி பெரிய அளவில் அமைந்துள்ளது. இது அரைவட்ட வடிவுடையது. இதைச் சுற்றிலும் இலைக்கருக்குகளும், அன்னவரியும், மலர்கட்டும், தொங்கும் தாமமும் அழகாக அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன.

மகாநாசியின் நடுவே மூன்று கலசங்களை உடைய சாலை வடிவ சிகரத்தைக் கொண்ட கிரீவ கோஷ்டம் அலங்கரிக்கின்றன. கட்ட தொழில் நுட்பம் நேர்த்தியாக அமைந்த மகாநாசியின் நடுவில் அமைந்துள்ள கிரீவ கோஷ்டம் சிற்பங்கள் ஏதுமின்றி காணப்படுகின்றன. மகாநாசியின் உச்சியில் வனப்பு வாய்ந்த கிரீத்தி என்னும் சிம்ம முகம் அமைந்து அழகு செய்கிறது.

கலசம் (முடி)

சிகரத்தின் மேல் மகாபத்மம் என்னும் பெருந்தாமரை விரிந்து வனப்பூட்டுகிறது. அதன் மேல் பகுதியில் கிழக்கு மேற்காக 5 உலோக கலசங்கள் ஒரே வரிசையில் அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன. இவ்விமானம் அடி முதல் வியாள மட்டம் வரை கருங்கல்லைக் கொண்டும், அதன் மேலுள்ள கிரீவம், சிகரம் ஆகிய அங்கங்கள் செங்கல்லும் சுதையும் கொண்டு எழுப்பப்பட்டுள்ளது. இவ்விமானம் சுமார் 20 அடி உயரம் உடையது.

யஞ்ச கோஷ்டம் சிற்பங்கள்

விநாயகர்

விநாயகர் அர்த்தமண்டபத்தின் தெற்குபுறச் சுவர் மாடத்தில் உள்ள தாமரை இருக்கையின் மீது இருகால்களை ஊன்றிய நிலையில் நான்கு கரங்களுடன் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேல் வலக்கரம் அங்குசத்தையும், பாசத்தையும் கடக முத்திரையில் கொண்டுள்ளது. கீழ் வலக்கரம் தந்தத்தைப் பிடித்துள்ளது. கீழ் இடது கரம் மோதகத்தை ஏந்தியுள்ளது. இடம்புரியாக வளைந்த துதிக்கை இடது கையில் உள்ள மோதகத்தைப் பற்றியுள்ளது. கரண்ட மகுடம் தலையை அலங்கரிக்கிறது. இச்சிற்பம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.

ஆலமர்ச்சல்வன் (தட்சிணாமூர்த்தி)

இவ்வுருவம் ஆலமரத்தின் கீழ் உள்ள மேடையின் மீது வீராசனத்தில் வீற்றிருக்கும் சிற்ப வடிவமாகும். தட்சிணாமூர்த்தியின் உருவம் வலது காலைத்தொங்கவிட்டு, இடது காலை மடித்து முழங்கால் மீது வைத்த நிலையில்

வீராசனத்தில் வீற்றிருக்கிறார். அண்ணலின் மேல் வலக்கரம் கடக முத்திரையில் அக்கமாலையை செங்குத்தாகப் பிடித்துள்ளது. மேல் இடக்கரம் ஆடும் நாகத்தைப் பற்றியுள்ளது. ஞானமுத்திரை காட்டும் கீழ்வலக்கரம் சிதைந்து மீண்டும் செப்பனிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு புத்தக முத்திரையில் ஏடு ஏந்திய முன் இடக்கரம் சிதைந்த நிலையில் செப்பனிடப்பட்டுள்ளது. சுருண்ட முடிகளை உடைய ஜடாபாரம் பக்கங்களில் விரிந்து வனப்பூட்டுகிறது. அண்ணலின் வலது திருவடியை முயலகனின் முதுகில் வைத்துள்ளார்.

ஆலவிருட்சம்

அண்ணல் அமர்ந்துள்ள ஆலமரம் கிளைகளையும், பெரும் இலைகளையும் உடையது. கிளைகளின் நடுவே அணில் பிள்ளையும், ஆடும் நாகமும், தோள் பையும் காட்டப்பட்டுள்ளன. மரப்பொந்து ஒன்றில் ஆந்தை எட்டிப் பார்க்கிறது. அண்ணலின் இடப்புறமும் வலப்புறமும் உள்ள சுவர்களில் ஜனகாதி முனிவர்கள் நால்வர் காட்டப்பட்டுள்ளனர். வலப்புறம் இரு முனிவர்கள் இடது காலை மடித்து, வலது காலை குத்திட்ட நிலையில் அமர்ந்துள்ளனர். அவரது வலது கரங்கள் முத்திரை காட்டும் நிலையிலும், இடது கரம் தொடைமீதும் உள்ளன. தலையில் சடைமுடியும், முகத்தில் மீசையும் தாடியும் தரித்துள்ளனர். இடது தோளில் புரிநூல்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. கைகளில் தோள் வளையும், கடக வளையும், கைவளையும் அணிசெய்கின்றன.

அண்ணலின் இடது புறம் மேலும் இரு சனகாதி முனிவர்கள் கால்களை யோக நிலையில் மடித்து, இடது கையை தொடைமீது நிறுத்தி, வலது கையால் முத்திரை காட்டி நிற்கின்றனர். இச்சிற்ப வடிவம் சோழர் கால கலைப்பாணியில்

மிகவும் சிறப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பத்தில் ஆங்காங்கே சில சிதைவுகள் இருப்பினும் சோழர் கால சிற்பிகள் சீரிய கலைத் திறனோடு ஆலமர்ச் செல்வனின் அழகிய சிற்ப வடிவத்தை அமைத்துள்ளனர். சோழர் கால சிற்பிகளின் சிற்பக்கலைக்கு ஆலமர்ச்செல்வனின் படைப்பு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இச்சிற்பத்தின் காலம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இச்சிற்பத்தின் உயரம் பீடத்துடன் 74 செ.மீ., பீடம் நீக்கி உயரம் 67 செ.மீ., மொத்த அகலம் 40 செ.மீ., தோள் அகலம் 24 செ.மீ.

மகாவிஷ்ணு

பஞ்சகோஷ்ட தெய்வங்களில் ஒன்றாக மகாவிஷ்ணுவின் திருவுருவம் கருவறையின் புறச்சுவர் தேவகோஷ்டத்தில் மேற்கு திசை மாடத்தில் அமைந்துள்ளது. பத்ம பீடத்தின் மேல் நான்கு கரங்களுடன் நீலமேனி நெடியோனாக மகாவிஷ்ணு நின்ற கோலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளார். இவரது மேற்கரங்கள் இரண்டு கத்தரி முத்திரையில் சுடருடன் கூடிய சக்கரத்தையும், சங்கையும் செங்குத்தாகப் பற்றியுள்ளன. கீழ் வலக்கரம் அபய முத்திரை காட்டி அருள்பாலிக்கிறது. கீழ் இடக்கரம் இடது தொடைமீது ஊரு முத்திரையில் உள்ளது. தலையை உயர்ந்த கிரீட மகுடம் அலங்கரிக்கிறது. திருமாலின் மேற்புறம் மாதுளை மலர்களை ஒத்த பூக்கள் இருபுறமும் சரிந்து நிற்கின்றன. இச்சிற்ப வடிவம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. இச்சிற்பம் சோழர் கால சிற்பச் செறிவுமிக்கது. மாடத்தின் மேல்புறம் மகர தோரணத்தின் நடுவே ஆலிலை கண்ணன் சயன கோலத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளான்.

பிரம்மா

கருவறை புறச்சுவர் வடதிசை மாடத்தில் இவ்வுருவம் இடம்பெற்றுள்ளது. தாமரை இருக்கை மீது சதுர்புஜங்களுடன் நேராக நின்ற கோலத்தில் இவ்வுருவம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரம்மாவின் மேல் வலக்கரம் கடக முத்திரையில்

உருத்திராட்ச மாலையைப் பிடித்துள்ளது, மேல் இடக்கரம் கெண்டியைப் பற்றியுள்ளது, கீழ் வலக்கரம் அபய முத்திரையிலும், இடக்கரம் தொடைமீது ஊரு முத்திரையிலும் உள்ளது. பிரம்மாவின் தலையை ஜடாமகுடம் அலங்கரிக்கின்றது.

சதுரமான பரந்த முகம், அகன்ற நுதல், கோடிட்ட புருவம், மலர்ந்த விழிகள், எடுப்பான நாசி, குவிந்த திருவாய், அகன்ற மாப்பு, விரிந்த தோள், அளவான அங்கங்கள், எடுப்பான உடல்வாகு யாவும் இச்சிற்பத்தில் காணத்தக்கவை. இச்சிற்பத்தின் காலம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டாகும்.

விஷ்ணு தூர்க்கை

இவ்வுருவம் அர்த்தமண்டப புறச்சுவரின் வடக்கு மாடத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. தாமரை இருக்கை மீது சதுர் புஜங்களுடன் நேராக நின்ற கோலத்தில் இவ்வுருவம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தூர்க்கையின் மேல் வலக்கரம் கத்திரி முத்திரையில் சுடருடன் கூடிய சக்கரத்தைப் பற்றியுள்ளது. மேல் இடக்கரம் சுடருடன் கூடிய சங்கினை கத்திரி முத்திரையில் செங்குத்தாகப் பிடித்துள்ளது. கீழ் வலக்கரம் அபய முத்திரையில் அமைந்து அருள்பாலிக்கும் கரமாக உள்ளது. கீழ் இடக்கரம் இடது தொடைமீது ஊரு முத்திரையில் காட்டப்பட்டுள்ளது. வேலைப்பாடு மிக்க கிரீட மகுடம் தூர்க்கையின் தலையை அலங்கரிக்கிறது.

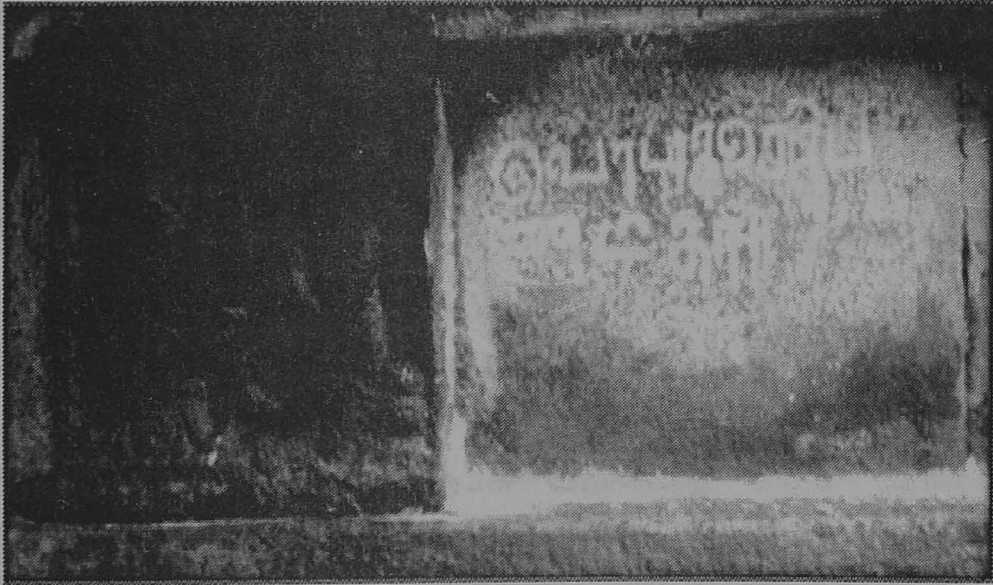
இவ்வுருவம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும். இதன் தலையின் பக்கங்களில் மலர்

முகப்புடைய தொங்கு விளக்கும், மாதுளை மலர்களும் அர்த்த சித்திரமாக அமைந்து அலங்கரிக்கின்றன. இச்சிற்பம் சோழர் காலச் சிற்பியின் சிற்புளி ஆற்றலுக்கு சிறந்த சான்றாகும்.

பரஞ்சோதி பண்டிதர்

இவ்வுருவம் கருவறை தெற்குப் புறச்சுவர் தெற்கு பகுதியில் பட்டிகைக்கும் வேதிகை வரிக்கும் இடையே உள்ள கண்டப்பகுதியில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

சிவலிங்கத்திற்கு முன்பு மண்டியிட்ட நிலையில் பரஞ்சோதி முனிவர் இடது காலைக் குத்திட்டு வலது காலை மடித்து இரு கரங்களால் இறைவனை அர்ச்சிக்கும் நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளார். இவரது தலையில் சடைமுடியும் முகத்தில் மீசையும் தாடியுடனும் தரித்த நிலையில் காணப்படுகிறார். இவர் தோளிலிருந்து சரிந்த புரிணூல் மேல் வயிற்றில் வீழ்ந்து செல்கிறது. லிங்கத்தின் பாணத்தைச் சுற்றிலும் பூக்கள் தொடுத்த மாலை உள்ளது. முனிவரின் அருகில் பூக்கூடை உள்ளது.

இச்சிற்பத்தின் உயரம் 14 செ.மீ., இதன் இடப்புறம் கண்டப்பகுதியில் 'இவர் பரஞ்சோதி பண்டிதர்' என்று இரு வரிகளில் சோழர்கால எழுத்தமைதியில் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் திருவானைக்கோயில் கோமடத்திலிருந்து சமய தொண்டு செய்த காளாமுகர் ஆச்சாரியாரில் ஒருவராவார். இவர் சோழர் கால திருவானைக்கோயில் கல்வெட்டில் பரஞ்சோதி பண்டிதர் என்று குறிக்கப்படுகிறார். இதன் காலம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டாகும்.

பரிவார சிற்பங்கள்

இவ்வாலயத்தின் திருச்சுற்று வளாகத்திற்குரிய 8 பரிவாரங்களில் சண்டிகேஸ்வரர் மட்டும் காணப்படுகிறார். ஜேஷ்டாதேவியின் சிற்ப வடிவம்

கோயிலுக்கு வெளியே வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஜேஷ்டாவின் வழிபாடு குறைந்த நிலையில் இச்சிற்ப வடிவத்தினை திருச்சுற்று மதிலுக்கு வெளியே வைத்துள்ளனர். இவ்விரு உருவங்களும் சோழர் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. காலம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

சண்டிகேஸ்வரர்

இவ்வாலயத்திற்குரிய சண்டிகேஸ்வரர் திருச்சுற்று வளாகத்தின் வடதிசையில் காணப்படுகிறார். இவ்வுருவம் சதுரமான இருக்கைமீது வலது காலை மடித்து, இடது காலைத் தொங்கவிட்டு, இரண்டு கரங்களுடன் அமர்ந்த கோலத்தில் பலகைக் கல்லின் முன்புறம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. சண்டிகேஸ்வரரின் தலையை பக்கங்களில் விரிந்து சுருண்ட ஜடாபாரம் அலங்கரிக்கிறது.

பொதுவாக சண்டிகேஸ்வரர் இடது காலை மடித்து வலது காலைத் தொங்கவிட்டு சுகாசனத்தில் காட்டப்படுவது வழக்கம். மாறாக இங்கு வலது காலை மடித்து, இடது காலைத் தொங்கவிட்டுள்ளார். இதன் காலம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டு.

ஜேஷ்டா தேவி

காஞ்சிபுரம் மாவட்டம், திருவானைக்கோயில் சிவாலயத்திற்கு உரிய ஜேஷ்டா தேவியின் சிற்ப வடிவம் சோழர்கால கலைப்பாணியில் அமைந்துள்ளது. இவ்வுருவம் பலகைக் கல்லின் முன்புறம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜேஷ்டாதேவி எளிய மேடை மீது இரு கரங்களுடன் அமர்ந்த நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளாள். இருகரங்களும் பீடத்தின் முன்புறம் உள்ள இருபணிப் பெண்களின் தலைமீது உள்ளது. தேவியின் தலையை அழகிய கரண்ட மகுடம் அலங்கரிக்கிறது. ஜேஷ்டாவின் வலது தோளின் மேல் பகுதியில் காக்கை கொடி காட்டப்பட்டுள்ளது. அவரது வலப்புறமும், இடப்புறமும் மாந்தனும் மாந்தியும் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

மாந்தன் மாட்டு தலையுடனும், மனித உடலும் கொண்டு வலக்கையில் நீண்ட தடியை பிடித்துள்ளது. இடக்கரம் தாழ்கரமாக உள்ளது. இதன் உயரம் சுமார் 18 செ.மீ. அளவு உடையது. இப்புறம் உள்ள மாந்தியின் வலக்கரம்

தொடைமீதும், இடக்கரம் தாழ்கரமாகக் காணப்படுகிறது. இவளது காதுகளில் ஓலைக்குழைகளும், இடையில் கச்சையும் உள்ளன.

ஜேஷ்டா தேவியின் கீழ் அமர்ந்துள்ள இரு பணிப்பெண்களும் எளிமையாக ஆடைதரித்து, இரு கரங்களுடன் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இரு கரங்களும் தாழ்கரமாக உள்ளன.

ஜேஷ்டாவின் முகம் அமைதி தவழும் நிலையில் காணப்படுகின்றது. பொதுவாக ஜேஷ்டாவின் வயிறு பருத்த வயிறாகவும், இரு தொடைகளும் கால்களும் விரிந்த நிலையிலும் காட்டப்படுவது வழக்கம். இங்கு கால்கள் இரண்டும் எழிலாகத் தொங்கவிட்டு பீடத்தின் முன்புறம் ஒடுங்கிய நிலையில் காணப்படுகிறது. வயிறு சரிந்த நிலையில் அழகோடும், அளவோடும் அமைந்துள்ளது. இச்சிற்ப வடிவம் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சோழர் கால கலைப்பாணியில் அமைந்துள்ளது. இவ்வுருவம் கோயில் மதில் சுவருக்கு வெளியே அத்தி மரத்தின் கீழ் உள்ளது.

இக்கோயில் வளாகத்தை சுற்றிலும் உள்ள திருமதில் சிதிலமடைந்த நிலையில் உள்ளது. திருமதிலின் கீழ்திசையில் சிறிய கோபுர வாயில் உள்ளது.

இக்கோயில் கருவறை, விமானம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், மகாமண்டப உருட்டுத் தூண்கள், மகாமண்டப வெளிச்சுவர் யாவும் சோழர் காலத்தில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் கட்டடக்கலைப் பாணிகள் யாவும் ஒன்றை ஒன்று ஒத்த நிலையில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலுக்குரிய பஞ்ச கோஷ்டங்களில் அமைந்துள்ள சிற்ப வடிவங்கள் அனைத்தும் சோழர் காலத்தவையே. அவ்வாறு பரிவாரங்களில் சண்டிகேஸ்வரரும், ஜேஷ்டா தேவியும் சோழர் காலத்தவையாகக் கருத முடிகிறது.

இக்கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டுகளில் பழமையானது விக்ஶிரம சோழனின் 9-ஆவது ஆட்சி ஆண்டு (கி.பி.1127) கல்வெட்டே ஆகும். எனினும் இக்கோயில் கட்டடக்கலையின் தொழில் நுட்பத்தையும், சிற்பக்கலையின் செறிவினையும், கண்டப்படையில் அமைந்துள்ள புராண இதிகாசங்களை விளக்கும் அர்த்த சித்திரங்களின் அமைப்பினையும் கொண்டு கருதி பார்க்கையில் இக்கோயில் கி.பி.10,11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சோழர் காலத்தியதாக அறியமுடிகிறது. இப்பழைய சோழர் கால கோயிலுக்கு விக்ஶிரம சோழன் காலத்தில் கொடைகள் பல அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

நந்தி

இக்கோயிலின் நந்தியின் உருவம் அரைவட்ட பீடத்தின் மேல் நான்கு கால்களை மடித்து, கருவறையில் உள்ள இறைவனை மகாமண்டப சாளரம் வழியாக நோக்கிய வண்ணம் நந்தியின் உருவம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நந்தி வாகனம் தலையை உயர்த்தி செம்மாந்த நிலையில் அமர்ந்துள்ளது.காளை முகம், குறுங்கொம்பு, பக்கங்களில் விரிந்த காது, விழிப்போடு திறந்த கண்கள், உயர்ந்த புருவம், பிறைவடிவான நாசி, சதை சுருக்கத்துடன் கூடிய மேல்வாய், மூடிய நிலையில் உள்ள கீழ்வாய், அகன்ற தாடை, நீண்டு சரிந்த கழுத்து, எடுப்பான திமில், வலுவான கால்கள், பின்வலது காலின் மேல் உட்புறமாக வெளிவந்த வால்முனை, காப்புகளுடன் கூடிய கால், வெடித்த குளம்பு, நீண்ட உடல், காண்போரைக் கவரும் தோற்றம் யாவும் கொண்டு நந்தியின் உருவம் விழிப்போடு காட்டப்பட்டுள்ளது.

மதுரா திருவானைக்கோயில் - இன்றைய நிலை

மதுரா திருவானைக்கோயிலில் உள்ள அருள்மிகு வாலீஸ்வரர் கோயில் இன்றும் வழிபாட்டில் இருந்து வருகிறது. அறங்காவலர் நல்ல முறையில் நிர்வாகித்து வருகின்றனர். இக்கோயிலின் அகன்ற திருச்சுற்றும் கல் மதிலும் சிதைந்துள்ளது. விமானம் தூங்கானை மாட அமைப்பில் உள்ளது. விமான சிகரம் செங்கற்களாலும் சுதையாலும் கட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலுக்குரிய பரிவார தெய்வங்களில் விநாயகர், சண்டிகேஸ்வரர், ஜேஷ்டா தேவி மட்டும் உள்ளன. ஏனைய பரிவாரங்கள் கால வெள்ளத்தில் மறைந்துவிட்டன.

சீந்துவெளியில் கீடைத்த முந்துதமிழ்ச் செப்புப்பட்டயம்

2

முனைவர் **இரா. மதிவாணன்**

மேனாள் இயக்குர்,

அகர முதலித்திட்டம்.

உலகத் தொன்முது நாகரிகங்களில் முன்முது நாகரிகமாக விளங்குவது சீந்துவெளி நாகரிகம். இதனைத் தீரவிட நாகரிகம் என உலக அறிஞர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். தீரவிடம் என்பது தமிழைக் குறித்த சொல். பிற்காலத்தில் தமிழின மொழிகளுக்குப் பொதுப் பெயராகிவிட்டது. தீரவிட மொழிகள் தோன்றுவதற்கு முன்பே தனித்து செழித்திருந்த தமிழ்மொழியைத் தீரவிடம் என்றால், அது பொருந்தாது. அக்காலத்தில் தீரவிடம் என்னும் சொல் தோன்றவேயில்லை. ஆதலால், சீந்துவெளி நாகரிகத்தைச் சீந்துவெளித் தமிழர் நாகரிகம் என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

அண்மையில், பாகித்தானத்தில் தனியார் தொகுப்பில் தீரட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒன்பது செப்பேடுகள் வெளிவந்தன. சீந்துவெளி எழுத்தில் அமைந்த இந்தச் செப்பேடுகள் 2011-ஆம் ஆண்டில் ரிக்கு வில்லிசு என்பவரின் பார்வைக்கு வந்தன. அதன் பிறகு ஓய்வுபெற்ற துணைவேந்தர் வசந்து சிண்டே அவர்கள் செய்தி ஊடகங்களில் இதனை வெளிப்படுத்தினார். இந்த எழுத்துகளை பிராமிக்கு முந்தைய எழுத்து என்று தவறாகக் கருதினார். அவை முற்றிலும் சீந்துவெளி எழுத்துகளே என நான் உறுதிப்படுத்தினேன். XRF என்னும் அறிவியல் காலக்கணிப்பு முறையில் Xray Fluorescence Spectro Photo Metris ஆராய்ந்து இதன் காலம் கி.மு. 2600 - கி.மு. 2000 என உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.

ஒன்பது செப்பேடுகளில் ஒரு செப்பேடு வடிவத்தில் பெரியது. 34 சீந்துவெளி எழுத்துக் குறியீடுகளைக் கொண்டுள்ளது. ஏனைய சீந்துவெளி முத்திரைகளில் சராசரி 5 குறியீடுகளே உள்ளன. ஒன்றில் மட்டும் 26 குறியீடுகள் உள்ளன. இதுவரை வெளிவந்துள்ள 5000 சீந்துவெளி

முத்திரைகளும் தமிழில் எழுதப்பட்டிருப்பதை என் நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். இந்தச் செப்பேட்டில் கடலில் மூழ்கிய கப்பலிலிருந்து உயிர் பிழைத்து வந்த நக்கணியனைப்பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. செப்பேட்டின் இடப்புறத்தில் குள்ளநரித் தலையோடு ஓக நிலையில் அமர்ந்த சித்தரின் உருவம் நக்கணியனைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம்.

செப்பேட்டின் மூல பாடம்

“கூனயத்தம் சாஞ்சகண் அப்புந்தி தண்கவிகைப் பண்ணன் புணையன் காளண்ணன் பண்ணிவச்ச கப்பல்) அவில்ந்து (அமிழ்ந்து) வந்த நக்கணியன்”.

கூனயத்தம் என்பது ஊர்ப்பெயர். அவ்வூரில் வாழ்ந்த சாய்ந்தகண் அப்புந்தி தண்கவிகை பண்ணன் என்பவனுக்கு காளண்ணன் என்னும் கப்பல் கட்டுபவன் புணையாக அதாவது உற்ற தோழனாக இருந்தான். காளண்ணன் கட்டிய கப்பல் கடலில் கவிழ்ந்தது. அதிலிருந்து உயிர் பிழைத்து வந்த நக்கணியன் என்பதே இந்தச் செப்பேட்டில் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியாகும். இது 14 தமிழ்ச் சொற்களைக்கொண்ட நெடுந்தொடர். இதனை மிகப்பெரிய கண்டுபிடிப்பாகக் கருதலாம். இந்தச் செப்பேட்டின் இடப்பக்கத்தில் குள்ளநரி முகம் கொண்ட ஓக நிலையில் அமர்ந்த சித்தரின் உருவம் உள்ளது. இத்தகைய ஓகநிலை உருவங்கள் பல சிந்துவெளி முத்திரைகளில் காணப்படுகின்றன. வடமொழியில் பதஞ்சலியின் ஓககூத்திரம் வெளிவருவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் யோகம் என்னும் ஓகக்கலையின் முன்னாடிகளாகவும் முதல் கண்டுபிடிப்பாளர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதற்கு இது தக்க சான்றாகிறது. ஓகக்கலையில் சிறந்த சித்தர்களுக்குப் பழங்காலத்தில் அறிவர் என்னும் பெயர் இருந்தது. தமிழ் வேந்தர்களும் பொதுமக்களும் அறிவர்களுக்குப் பெருமதிப்புக் கொடுத்து பாராட்டினர் எனத் தமிழ் இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

அறிஞர்களின் கருத்து

ஆத்திரேலிய அறிஞர் ஒருவர் சிந்துவெளி எழுத்திலான செப்புப்பட்டயம் 4000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையது என்றும் மிகப்பெரிய கண்டுபிடிப்பு என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அசுகோ பர்ப்போலா இதன் தொன்மையை ஐயப்படுகிறார். வசந்து சிண்டேயும் ரிக் வில்லிசும் சிந்துவெளி நாகரிகக் காலத்துச் செப்பேடே என உறுதிப்படுத்துகின்றனர்.

போலி முத்திரையன்று

மேலும், சிலர் இதனைப் போலி முத்திரை என்கின்றனர். பாகித்தானத்தில் போலியான சிந்துவெளி முத்திரைகளைச் செயற்கையாகச் செய்து விற்பனை செய்யும் தொழில் நடந்து வருவதையும் குறிப்பிடுகின்றனர். போலி முத்திரைகளைக் காலக்கணிப்புக்கு உட்படுத்தியும் படித்துப் பார்த்தும் எளிதில் கண்டுபிடித்துவிட முடியும். சிந்துவெளி மொழி அமைப்பு தெரியாத எவரும் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளை விருப்பப்படி மாற்றி முத்திரைகளைச் செய்துவிட முடியாது. அப்படிச் செய்தால் அது பொருள்தரும் சொல்லாக அமையாது. ஆதலால் இதனைப் போலி முத்திரையாக இருக்குமோ என ஐயப்படவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் இது காலக்கணிப்பு செய்யப்பட்டிருப்பதோடு என்னால் முழுமையாகப் படித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

செப்பேட்டுச் செய்தியால் அறியப்படுவன

சிந்துவெளி நாகரிகம் மிகத் தொன்மையான அடிவரவு கொண்டது. அரப்பா மொகஞ்சதாரா நகரமைப்பு தோன்றுவதற்கு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அதாவது கி.மு. 7000 ஆண்டளவில் சிந்துவெளியில் தமிழ்மக்கள் குடியேற்றம் தொடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதை பாலுசித்தானத்து மெகர்காரில் நடத்திய அகழ்வாராய்ச்சி (Jarrige et al 2012) வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. படிப்படியாக வளர்ந்த இந்த நாகரிகத்தின் வீச்சு குசராத்தில் உள்ள லோத்தல், அரியானாவில் உள்ள ராக்கிகரி (Kaur 2012) அகழ்வாராய்ச்சிகளாலும் உறுதிப்பட்டிருக்கிறது. தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சிந்துவெளி எழுத்துச் சான்றுகள் கிடைத்திருப்பதால் சிந்துவெளி நாகரிகத்தை அனைத்திந்தியத் தமிழர் நாகரிகம் (Pan Indian Civilisation of the Tamils) என்றே வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட வேண்டும்.

கடலில் மூழ்கிய கப்பலிலிருந்து உயிர் பிழைத்து வந்த நக்கணியனைப் பாராட்டுவதற்காக இந்தச் செப்புப் பட்டயம் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். கூனயத்தம் ஊரில் வாழ்ந்த தண்கவிகைப் பண்ணன் கொற்றக் குடை வைத்திருந்ததால் சிற்றரசனாகக் கருதலாம். அவன் நண்பன் காளண்ணன் கட்டிய கப்பல் கடலில் அமிழ்ந்தது. அமிழ்ந்து என்னும் சொல் அவில்ந்து எனச் செப்பேட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. புணையன் என்னும் சொல் தோழன் என்று பொருள்படுகிறது. நக்கணியன் ஓகக் கலையில் பெற்றிருந்த பயிற்சி உயிர்

பிழைத்து கரையேறுவதற்கு உதவியது என்னும் கருத்திலும் இச்செப்பேடு வெளியிடப்பட்டிருக்கலாம். குள்ளநரித் தலை அமைத்தது அறிவு நுட்பத்தைக் காட்டுவதாகலாம். இந்த உருவத்தின் இடப்புறத்தில் உகணச்சன் என்னும் பெயர் சிந்துவெளி எழுத்தில் கீழிருந்து மேலாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இது, இந்தச் செப்பேட்டை எழுதியவன் பெயராக இருத்தல்கூடும். 34 சிந்துவெளி எழுத்துக் குறியீடுகளைக் கொண்ட இந்தச் செப்பேடு இந்த நூற்றாண்டின் அரிய கண்டுபிடிப்பு எனத்தகும்.

நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுள்

3

முனைவர் கோ. சசிகலா

சங்க இலக்கியங்களில் முருகன், கொற்றவை, மாயோன் ஆகியோருக்கான வழிபாடு பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவை தவிர முல்லைத்திணை மக்களுக்கான நடுகல், வீரன் வழிபாடும் குறிப்பிடத்தக்கதாக சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. நடுகல் எனப்படும் நினைவுக்கல் ஈமச்சின்னங்களில் ஒன்றாகும். நடுகல் வீரன் வளத்தினையும், மகப்பேற்றினையும் கொடுக்கும் சக்தி உடையது என்ற நம்பிக்கை பண்டை நாளிலிருந்து பயின்று வந்துள்ளது. ஆகையால் இந்த உருவத்தினை வளமை வழிபாட்டுருவம் என்றும் கருதலாம். பழந்தமிழ் சமூகத்தில் வீரம் முதன்மையாக போற்றப்பட்டது. ஆகையால், ஆகோள், ஊர்க்கொலை இவற்றில் உயிர்த்த வீரர்களின் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகல் தெய்வமாக முல்லைத்திணை கோவலர், ஆயர், இடையர், மறவர், மழவர், எயினர் ஆகியோரால் வழிபடப்பெற்றது. கோவலர்கள் நடுகல்லினை வழிபட்டனர் என்பது நடுகல்லுக்கும், முல்லைக்கும் இடையிலான தொடர்பினை எடுத்துக்காட்டும். மாடுபிடி சண்டையில் தம் புகழ் நிறுத்தி மாய்ந்த மறவர்கள் குடியை மூதில் என்று கூறுவது மறவர்களின் பெருமையையும், பழமையையும் காட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் நிரைகோடல் பற்றி புறநானூற்றிலும், அகநானூற்றிலும் மிகுந்து காணப்பெறுகின்றன. இந்தப் பாடல்களில் மழவர் நிரை கவர்ந்ததைப் பற்றிப் பேசப்படுகின்றன. மறவர்கள் நிரை கவர்ந்தமை பற்றிச் சில பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மறவர்கள் நிரைமீட்டலிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆனால், மழவர்கள் ஒருபோதும் நிரைமீட்டலில் ஈடுபட்டதில்லை. நிரைகவர்தல், மீட்டல் பாலைத்திணைப் பாடலில் மட்டும் பேசப்பெறுகின்றன. மாட்டுச் செல்வம் நிறைந்த முல்லைத்திணையில் ஒரேயொரு அகப்பாடல் மட்டுமே ஆகோள் பூசல் பற்றி பேசுகின்றது. சங்ககால முல்லை வாழ்க்கையில் கால்நடை வளர்ப்பே முதன்மை பெற்ற செல்வம். மாட்டிற்கு பெற்றம் என்ற பெயர் வந்ததும் கூட அது அங்கே பேறு (செல்வம்) என்று கருதப்பெற்றதால் ஆகும். இந்தச் செல்வத்தை காப்பதற்கு மறவர்கள் காவலாக நிறுத்தப்

பெற்றிருந்தனர். சங்க இலக்கியம் மழுவர்களைக் கள்வர்களாகக் காட்டினாலும் தொல்பழங்காலத்தில் அவர்கள் சேர்ந்த குடிக்குரிய மாட்டுமந்தையைப் பாதுகாத்தலிலும் ஈடுபட்டவர்கள் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மழுவர் வாழ்க்கை அப்போது இரண்டு நிலையையும் பெற்றிருந்தது.

தொல்குடி வாழ்வில் நடுகல் வழிபாடு சிறப்புற்றிருந்தமையைச் சங்க இலக்கியம் மற்றும் தொல்லியல் சான்றுகள் வழி அறியலாம். அகம், புறம் ஐங்குறுநூறு போன்ற நூல்கள் நாணுடை மறவர்களுக்கு நடப்பட்ட நடுகற்கள் பற்றி விவரிக்கின்றன. அகத்தில் பாலைத்திணைப் பாடல்களும், புறத்தில் வெட்சி, கரந்தைப் பாடல்களும் நடுகல் பற்றி விவரிக்கின்றன. இப்பாடல் அனைத்திற்கும் கொடுமுடி போல் அமைந்திருப்பது புறம் 335-ஆம் செய்யுள். அச்செய்யுளின் இறுதி அடிகள் நடுகல் வழிபாட்டின் பன்முகத் தன்மையைக் காட்டுகின்றன.

முல்லை நிலமக்களுக்கு நடுகல் வழிபாடு அன்றிப் பிறவழிபாடு இல்லையென்பதை ஒரு பாடல் குறிப்பிடும்போது,

“ஒன்னா தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிற்றேறிந்து மருப்பிற் களிற்றெறிந்து வீழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”

புறம்.335

என்று கூறுகிறது. முல்லை நிலத்து மக்கள் மாயோனை வழிபடுவர். ஆனால், இங்கு வழிபாடுக்குரிய கடவுள் என்று கூறும் நிலையில் நடுகல் தவிர நெல்லைச் சொரிந்து வழிபடும் வேறு கடவுள் இல்லை என்கிறார் புலவர். பாடலில் களிற்றெறிந்து பட்ட வீரர்களுக்குக் கல்நடப்பட்டது என்று கூறிய போதிலும் நடுகல் வீரர்கள் மாடுபிடி சண்டையில் இறந்தவர்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கியத்தில் மன்றத்தில் உள்ள பொதியிலில் நடப்பெற்றிருக்கும் கந்து நடுகல் வழிபாட்டின் வடிவம் என்று கொண்டால் மன்றம் மன்னர்களைப் புதைக்குமிடமாகவும் நிலைபெற்றிருந்தது எனலாம். புறநானூற்றிலும் (52), அகநானூற்றிலும் (307) கந்து வழிபாடு பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. அவை மன்னர்க்கு நடப்பெற்றவை என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

நிரைமீட்ட வீரர்கள்

நிரைமீட்ட வீரர்களைக் கரந்தையர் என்று சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. நிரை மீட்டவர்களைக் குறிக்க மறவர், ஆடவர், தறுகண் ஆளர் போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. அகநானூற்றில் 11 பாட்டுகள்

நடுகற்களைப் பற்றிப் பேசியுள்ளன. அந்த நடுகற்கள் எல்லாம் கரந்தை வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பெற்றவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தப் பாடல்களில் மழவர்கள் நிரை கவர்ந்தபோது கொல்லப்பட்ட மறவர்களுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பெற்ற செய்தி கூறப்பெறுகின்றது.

“ஈன்ற புறந்தந்த எம்மும் உள்ளாள்,
வான் தோய் இஞ்சி நல் நகர் புலம்ப
தனி மணி இரட்டும் தாளுடைக் கடிக்கை,
நுழை நுதி நெடு வேல், குறும் படை, மழவர்
முனை ஆத் தந்து, முரம்பின் வீழ்த்த
வில் ஓர் வாழ்க்கை விழுத் தொடை மறவர்
வல் ஆண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்,
நடுகல் பீலி சூட்டி, துடிப்படுத்து,
தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப் பவி கொடுக்கும்
போக்கு அருங் கவலைய புலவு நாறு அருஞ் சுரம்
துணிந்து, பிறள் ஆயினள் ஆயினும், அணிந்து அணிந்து,
ஆர்வ நெஞ்சமொடு ஆய் நலன் அளைஇ, தன்
மார்பு துணையாகத் துயிற்றுகதில்ல
துஞ்சா முழுவின் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கால் முன்துறை,
பெண்ணை அம் பேரியாற்று ஐண் அறல் கடுக்கும்
நெறி இருங் கதுப்பின் என் பேதைக்கு
அறியாத் தேஎத்து ஆற்றிய துணையே”

அகம். 35

இப்பாடலில் கள்ளொடும், ஆட்டுப்பலியும் தரப்பெறுவது சுட்டப்பெறுகின்றது. மற்றொரு அகப்பாட்டில் உயரமான நடுகல் நிழலில் செந்நாய் தன்துணையுடன் தங்கும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“விழுத் தொடை மறவர் வில் இட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் இன் நிழல் வதியும்

அருஞ் சுரக் கவலை நீந்தி, என்றும்

‘இல்லோர்க்கு இல்’ என்று இயைவது கரத்தல்”

அகம். 53

இந்நடுகல் பாட்டில் மறவர்களைக் குறிப்பிடும்போது விழுத்தொடை மறவர் என்று கூறுகின்றது. நோய் பாடியார் என்ற புலவர் அகப்பாடல் ஒன்றில் நாணுடை மறவர் என்று கூறுகின்றார். அந்த நடுகற்கள் பெருவழிகளில் நிறுத்தப் பெற்றிருந்தன என்ற குறிப்பும் கிடைக்கின்றது.

“நல் அமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி, அதற்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

வேல் ஊன்று பலகை வேற்ற முனை கடுக்கும்

மொழி பெயர் தேளம் தருமார், மண்ணர்”

அகம். 67

இப்பாடலில் பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல் என்று கூறப்பெறுவது எடுத்துக்காட்டத்தக்கது.

அகநானூறு 179-ஆம் பாட்டு மறவர்களைச் ‘செங்கணை ஆடவர்’ என்று கூறும். இங்கு செங்கணை என்பது விழுத்தொடை என்பதற்குப் பதிலாக ஆளப்பெற்றுள்ளது.

“வான் வாய் திறந்தும் வண் புனல் பெறாஅது

கான் புலந்து கழியும் கண் அகன் பரப்பின்

விடு வாய்ச் செங்கணைக் கொடு வில் ஆடவர்

நல் நிலை பொறித்த கல் நிலை அதர

அரம்பு கொள் பூசல் களையுநர்க் காணாச்

சுரம் செல விரும்பினிர் ஆயின் இன் நகை”

அகம். 179

அகநானூறு 269-ஆம் பாட்டு ‘நட்டபோலும் நடா நெடுங்கல்’ என்று கூறுகிறது. புடைப்புச் சிற்பம் வடிக்கும் பழக்கம் சங்ககாலத்திலேயே வந்துவிட்டதென்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது. உருவ வழிபாட்டின் முன்னோடி நடுகல் என்பது இதன்மூலம் புலனாகிறது. நடுகல் புடைப்புச் சிற்பங்கள் அதற்கு முன்னோடியாகும்.

“ஏறுடை இன நிரை பெயர, பெயராது
 செறி சுரை வெள் வேல் மழவர்த் தாங்கிய
 தறுகணாளர் நல்இசை நிறுமார்
 பிடி மடிந்தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்
 நட் ட போலும் நடாஅ நெடுங் கல்
 அகல் இடம் குயின்ற பல் பெயர் மண்ணி
 நறு விரை மஞ்சள் ஈரம் புறம் பொலிய”

அகம். 269

எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார் பாட்டு நடுகல்லை நெடுநிலை நடுகல் என்று கூறுகின்றது. மேலும், அத்தலைவி நடுகல்லை கண் பணிப்ப, கண்ணீர் மார்பில் வீழ தலைவனுக்கு வெற்றி கிடைக்கவும், அவன் உயிருக்கு தீங்கு நேராதிருக்கவும், மிகுந்த செல்வம் கிடைக்கவும் வணங்கி வேண்டுகிறார்.

“சிலை ஏறட்ட கணை வீழ் வம்பலர்
 உயர் பதுக்கு இவர்ந்த ததர் கொடி அதிரல்
 நெடு நிலை நடுகல் நாட் பலிக் கூட்டும்
 சுரனிலை விலங்கிய மரன் ஓங்கு இயவின்
 வந்து, வினை வலித்த நம்வயின், என்றும்
 தெருமரல் உள்ளமொடு வருந்தல் ஆனாது
 நெகிழா மென் பிணி வீங்கிய கை சிறிது
 அவிழினும், உயவும் ஆய் மடத் தகுவி
 சேண் உறை புலம்பின் நாள் முறை இழைத்த
 தீண் சுவர் நோக்கி, நினைந்து, கண் பனி,
 நெகிழ் நூல் முத்தின், முகிழ் முலைத் தெறிப்ப,
 மை அற விரித்த படை அமை சேக்கை
 ஐ மென் தூவி அணை சேர்பு அசைஇ
 மையல் கொண்ட மதன் அழி இருக்கையள்
 பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி

‘நல்ல கூறு’ என நடுங்கி

புல்லென் மாலையொடு பொரும்கொல் தானே?” அகம்.289

நடுகல்லில் எழுத்து இருந்தமைப் பற்றி அகப்பாட்டு 297 குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வெழுத்து நடுகல் வீரனின் பெயரையும், அவன் பெருமைமிகு வீரச்செயலையும் குறிப்பிடுவனவாக அமைக்கப்பட்டன.

.....
ங்கண், மறவர் பகழி மாய்த்தென
மருங்கல் நுணுகிய பேளம் முதிர் நடுகல்
பெயர் பயம் படரத் தோன்று குயில் எழுத்து
இயையுடன் நோக்கல் செல்லாது, அசைவுடன்
ஆறு செல் வம்பலர் விட்டனர் சுழியும்

அகம்.297

.....
‘மரம் கோள் உமண் மகன் பேரும் பருதிப்
புன் தலை சிதைத்த வந்தலை நடுகல்
கண்ணி வாடிய மண்ணா மருங்குல்
கூர் உளி குயின்ற கோடு மாய் எழுத்து, அவ்
ஆறு செல் வம்பலர் வேறு பயன் படுக்கும்’

அகம்.341

இப்பாட்டில் வருகின்ற குயின்ற கோடுமாய் எழுத்து என்று கூறுவதால் இங்கு எழுத்து என்பதற்கு தற்காலத்தில் வழங்கப்பெறும் script என்ற பொருளிலேயே இருந்திருக்க வேண்டும்.

புறநானூற்றில் கரந்தை

வெட்சி, கரந்தை வீரர்களுக்கு மட்டுமின்றி நாடாண்ட மன்னர்களுக்கும் எடுக்கப்பெற்றன. தகடுர் ஆண்ட அதியமான் என்ற மன்னனுக்கு எடுக்கப்பெற்ற நடுகல் பற்றி அவ்வையார் பாடியுள்ளார்.

‘இல்லா கியரோ காலை மாலை
அல்லா கியர்பான் வாழும் நாளே
நடுகல் பீலிகுட்டினார் அரி

சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ

கோடுஉயர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுஉடன் கொடுப்பவும் கொள்ளா தோனே'

புறம்.232

மல்லி நாட்டக் காரியாதி என்பவனுக்கு நடுகல் நடப்பெற்றதைப் பற்றி மற்றொரு புறப்பாடல் (புறம்.261) பேசுகின்றது. பாடல் ஆசிரியர் புலவர் ஆவார் மூலங்கிழார் என்பவர் பாடல் மூலம் வெற்றி கொள்ளும் வேலையுடைய வீரன் நடுகல் ஆகிவிட்டான் என்ற செய்தியை அறிகிறோம். வடமோதங்கிழார் என்ற புலவர் கரந்தை வீரனைப் பற்றி நேரில் பார்த்ததைப் போல விவரித்துள்ளார். அவர் ஊர் நிரையை பாம்பின் வாய்ப்பட்ட நிலா மீண்டு வருவது போல் பகைவர்கள் கொண்டு சென்ற நிரைகளை மீட்டு வந்தான். அவன் மீட்டல் போது பகைவர் விட்ட அம்புகள் ஆற்றங்கரை இலக்குக் கம்பத்தின் மீது தைத்த அம்புகளைப் போல தைத்து நிற்கின்றன. பாம்பின் உடலிலிருந்து தோல் உரிந்து விழுவது போல அவன் உயிர் பிரிந்தது. பிரிந்த உயிர் ஆனிலை உலகம் சென்றடைந்தது. அவனுக்காக எடுக்கப்பெற்ற நடுகல்லில் அவன் புகழ்பொறிக்கப் பெற்றது. அதற்கு பந்தல் போட்டுப் பூச்சூடி வழிபடுகின்றனர்.

'உயர்இசை வெறுப்பத் தோன்றிய பெயரே

மடஞ்சால் மஞ்சை அணிமரிர் சூட்டி

இடம்பிறர் கொள்ளாச் சீறுவழிப்

படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே'

(புறம்.260.12.28)

இலக்குக் கம்பத்தில் அம்புகள் தைத்துக் கொண்டிருப்பது போல் வீரனுடைய உடம்பில் அம்புகள் தைத்திருந்தன. செங்கம்-தருமபுரி நடுகற்கள் சிலவற்றில் வீரர்களின் உடலில் அம்புகள் தைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

மற்றொரு புறப்பாடல் உடன்வந்த வீரர்கள் நீங்கிய பின்னும் தனியே நின்று போரிட்டு நிரைமீட்டு மாண்டவீரனுக்கு நடுகல் நடப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறது. நடுகல் வீரனை வணங்கிச் செல்லுமாறு பாணனுக்குப் புலவர் கூறுகிறார்.

'ல்லாத் திரளநிரை பெயர்தரப்பெயர் தருது

கல்லா விளையார் நீங்க நீங்கான்

வில்லுமிழ் கடுங்கணை மூழ்கக்

கொல்புனர் சிறையன் வலிங்கியோன் கல்லே'

புறம்.263

.....பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி

மரல்வகுத்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு

அணிமயிற் பீலி சூட்டிப்பெயர் பொறித்து

இனிநட்டனரே கல்லும்'

புறம்.264

என்று பாடுகிறார். மயிற்பீலி சூட்டப்பட்ட செய்தியுடன் பதுக்கை அமைக்கப்பட்ட செய்தி இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. நடுகல்லினை காலந்தோறும் வணங்கி விருந்தெதிர் பெறல் வேண்டும் என்றும், தன் கணவருக்கு நாடு தரு விழுப்பகை எய்தல் வேண்டும்' என்றும் ஒரு மனைவி வேண்டுவதை அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடுகிறார்.

'ஒலிமென் கூந்தல் ஒன்றுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும்'

புறம்.306

நடுகல்லை மக்கள் நீராட்டிய நெய் விளக்கேற்றிப் பலியூட்டியதைப் புறநானூற்றில் உள்ள ஒரு பாடல் கூட்டுகிறது.

'இல்லடு கன்னின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லின் நாட்பலியூட்டி

நன்னனிரா ட்டி நெய்ந்நறைக்கொளியி

மங்குல் மாப்புக்கை மறுகுடன் கமழும்'

புறம்.329

வல்லார் என்றும், உளர்த்தலைவன் ஆன பண்ணன், பகைவரிடமிருந்து ஆனிரை மீட்டுத் தந்து கரந்தைப்போரில் இறந்து போனான். அவனுக்கு நடுகல் நாட்டிச் சிறப்பு செய்தனர். இதனை முரம்பு நிலமாகிய முதிர்ந்த பறந்தலை இடத்து உயர்ந்த நிலையையுடைய வேங்கையின் ஒளி பொருந்திய கொத்தாகிய நறுமலரைப் புனைந்து சூட்டி, கோவலர் வழிபடும்படி கல்லாயினையே என்று சிறு கருத்தும்பியார் என்ற புலவர் கழிவிரக்க நிலையில் பாடுகிறார்.

'ஓங்குநிலை வேங்கை யொள்ளிரன் நறுவீப்

போந்தையந் தோட்டிற் புனைந்தனர் தொடுத்துப்

பல்லான் கோவர் படலை சூட்டக்

கல்லாயினையே கடுமான் தோன்றல்'

புறம்.265

நாடு காவல் செய்து நல்லறம் பேணி நானிலம் போற்ற வாழ்ந்த கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்து நடுகல் ஆன செய்தியை பொத்தியார் என்ற புலவர் பாடுகிறார்.

'நணந்தலை யுலக மரந்தை தூங்கக்

கெடுவில் நல்லிசை சூடி

நடுகல் லாயினன் புரவலன் எனவே'

புறம்.227

என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் புறம்.223-ஆம் பாடல் கீழ்க்கண்டவாறு நடுகல்லைக் குறிப்பிடுகிறது.

'பலர்க்கு நிழலாகி உலகமீக் கூறித்

தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழிமடங்கி

நிலைபெறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்

இடங்கொடுத் தொளிப்ப மன்ற'

மேலும் புறம்.314-ல்,

'முனைக்குவரம் பாகிய வெள்வேல் நெடுந்தகை

நடுகற் பிறங்கிய உவலிடு பறந்தலை'

- என நடுகல் இருப்பிடம் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

நடுகல் தெய்வ வழிபாடு வளம் பெறவும், மழை வேண்டியும் பண்டு முதல் இன்று வரை வழிபடப்பட்டு வருகின்றது. வேடியப்பன் என்ற பெயரில் நடுகல் வீரன் இன்றும் செங்கம், தருமபுரிப் பகுதிகளில் பல்வேறு இனத்தாருக்கும் குலதெய்வமாக விளங்கிவருவது கண்கூடு.

குறிப்புதவி நூல்கள்

1. புறநானூறு மூலமும் உரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை.
2. அகநானூறு மூலமும் உரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை.
3. இரா. நாகசாமி, செங்கம்-தருமபுரி நடுகற்கள், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை.
4. இரா. பூங்குன்றன், தொல்குடி-வேளிர்-அரசியல், புதுமலர் பதிப்பகம், கோவை.
5. கேசவன், தென்னிந்திய நடுகற்கள், நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

விட்டலாபுரம் விட்டல கிருஷ்ணன் கோயில்

4

கி. ஸ்ரீதரன்,

தொல்லியல் துணை கண்காணிப்பாளர் (ப.நி).

சென்னை - புதுச்சேரி கிழக்குக் கடற்கரைச்சாலையில் மாமல்லபுரத்திலிருந்து 13 கி.மீ. தொலைவிலும், புதுப்பட்டினத்திலிருந்து 4 கி.மீ. தொலைவிலும் விட்டலாபுரம் என்னும் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது.

கண்ணனின் பல்வேறு வடிவங்களை திருக்கோயில்களில் சிற்ப வடிவிலே காண்கிறோம். கண்ணனின் மற்றொரு வடிவமான விட்டலருக்காக எடுக்கப்பட்ட தொன்மையான திருக்கோயில் விட்டலாபுரத்தில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையால் பாதுகாக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சின்னமாக சிறப்பாகப் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோயில் நுழைவு வாயில் முழுமை அடையாத கோபுரத்துடன் விளங்குகிறது. நுழைந்தவுடன் காண்பது பலிபீடம், கொடிக்கம்பம் அடுத்து பெரிய திருவடியான கருடன் சன்னிதி உள்ளன. இக்கொடிகம்பத்தின் அடிப்பகுதியில் “செவ்வன் மகள் முத்தி சதாசேர்வை” என்ற கல்வெட்டுப் பொறிப்புக் காணப்படுகிறது. செவ்வன் என்பவனுடைய மகள் இக்கொடிகம்பத்தை நிறுவியிருக்க வேண்டும்.

விட்டலர் சன்னிதியானது கருவறை, மகாமண்டபம், முன்மண்டபம் என்ற அமைப்புகளை உடையதாக விளங்குகிறது. முன் மண்டபத்தில் நான்கு தூண்கள் காணப்படுகின்றன. சன்னிதிக்கு நுழைவதற்கு பக்கவாட்டு படிக்கட்டுகளின் வழியே மேலே செல்ல வேண்டும். கருவறையில் விட்டலர் தனது இரு தேவியர்களுடன் எழுந்தருளி அருள் பாலிக்கின்றார். இரண்டு கரங்கலுள் இடது கரத்தில் சங்கும் வலதுகரம் அருள்புரியும் (வரதஹஸ்தம்) விதமாக அமைந்துள்ளது.

திருச்சுற்றில் தென்மேற்கு மூலையில் சந்தானலட்சுமி தாயார் சன்னிதி அமைந்துள்ளது. வடக்கு திருச்சுற்றில் ஆண்பாள் சமேத ஸ்ரீநிவாசப்பெருமாள் சன்னிதி, ஸ்ரீதேவி சமேத வரதராஜப் பெருமாள் சன்னிதி அமைந்துள்ளது.

அடுத்து விஷ்வக் சேனர் (சேனை முதன்மையார்), ராமாநுஜர் ஆகியோரின் சன்னிதிகள் அமைந்துள்ளன.

விஜய நகர மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில் இக்கோயில் கட்டப்பட்டதாகும். இக்கோயிலில் காணும் கிருஷ்ணதேவராயர் கல்வெட்டில் (கி.பி.1518) ஜெயங்கொண்டசோழ மண்டலத்தில் முகந்தனூர் நாட்டு திருக்கழுக்குன்ற பற்று பேரம்பாக்கத்துச் சீமையான ஜனநாத நல்லூர் எனும் வைப்பாக்கம் ஊரில் விட்டலாபுரத்திலிருக்கும் சுரகொண்டய தேவ சோழ மகாராசன் என்கிற குலசேகரய்யன் என்பவன் விட்டலாபுரம் என்ற ஊரை உருவாக்கி விட்டலேசுவரன் கோயிலுக்குத் திருவாராதனை திருப்பணிக்கு நிலம் அளித்த செய்தி கூறப்படுகிறது. நில எல்லைகளைக் குறிப்பிடும் பொழுது புதுப்பட்டினம், ஆலங்குப்பம், நாரணப்பையன் குப்பம், வைப்பாக்கம் ஆகிய ஊர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இக்கோயிலின் மகாமண்டபத் தெற்கு குமுதப்பட்டையில் காணப்படும் சதாசிவராயர் காலக் கல்வெட்டில் (கி.பி.1570) இராமராசய்யன் ஆணையின்படி உய்யால நல்லதிம்ம நாயகன், வாலு நாயகன், அண்ணாப்பிள்ளை நாயகன் ஆகியோர் தங்களுடைய தாய் தந்தையாரின் நலனுக்காக விட்டலாபுரம் விட்டலேசுவரருக்கு திருத்தேர் திருநாளுக்கும், திருப்பணிக்குமாக வெங்கம்பாக்கம், குன்றத்தூர், குழிநாவலகத்தி, மேலைப்புன்னப்பட்டு ஆகிய ஊர்களை தானமளித்த செய்தி கூறப்படுகிறது. இச்செய்தியினால் இக்கோயிலில் திருத்தேர்த்திருவிழா சிறப்பாக நடைபெற்றதை அறிய முடிகிறது.

மேலும் இக்கோயிலில் காணப்படும் விஜயநகர மன்னன் சீரங்கதேவன் (கி.பி.1630) காலத்தில் இக்கோயிலில் சிறப்பான வழிபாட்டிற்காக பல கிராமங்களை அளித்த செய்தி கூறப்படுகிறது.

விட்டலாபுரம் விட்டலேசுவரர் கோயில் விஜய நகர மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில் கட்டப்பட்டு சிறப்பாக வழிபாடுகள் நடைபெற்று வந்தன என்பதை கல்வெட்டுச் சான்றுகளால் அறிகிறோம். ஸ்ரீரங்கம் கோயிலிலும் ஆண்டாள் சன்னிதிக்கு எதிரில், ரங்கவிலாச மண்டபத்தில் விட்டல

கிருஷ்ணனுக்காக தனி சன்னிதி அமைந்துள்ளது. விட்டல கிருஷ்ணனுக்காக எடுக்கப்பட்ட தனிக்கோயில் என்ற சிறப்புடன் விட்டலாபுரம் திருக்கோயில் விளங்குகிறது.

அடிக்குறிப்பு நூல்கள்

1. காஞ்சிபுரம் மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் - தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை வெளியீடு - 2006, கல்வெட்டு எண்கள் : 1/2002 முதல் 5/2002 வரை.
2. இந்தியக் கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கை 18, 117, 118, 119, 1932 - 1933, 1934-35.
3. தொல்லியல் சுற்றுலா - தொல்லியல் துறை வெளியீடு - 2010, பக்கம் - 18.
4. சிவானந்தம், இரா. 'காஞ்சிபுரம் மாவட்டத் தொல்லியல் கையேடு' - தொல்லியல் துறை வெளியீடு - 2008, பக்கம் - 108.

பல்லவர்கால ப்ரசஸ்திகளில் கவி வம்சாவளி

5

திருமதி கி. பாக்கியலட்சுமி

கல்வெட்டாய்வாளர்,

சென்னை-8.

“செம்பிலும் சிலையிலும் வெட்டுவித்துக் கொள்வீராக” என்ற தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அரசர்களால் வழங்கப்பட்ட ஆணைகளையும், தானங்களையும் செப்பேடுகளிலும், கல்வெட்டுகளிலும் எழுதுவது தொன்று தொட்டு கடைபிடிக்கப்பட்ட வழக்கமாகும். பெரும்பாலான செப்பேடுகள் முதலில் சமஸ்கிருத மொழியில் தொடங்கப்பட்டிருக்கும். இருபுறம் கொண்ட செப்பேடுகள் ஒருபுறம் சமஸ்கிருதத்தையும் மறுபுறம் பிராந்திய மொழியையும் கொண்டிருக்கும்.

தானம் தந்த அரசரின் மூதாதையர்கள் பற்றிய வரலாறு, அவர்களது பிரசஸ்திகள் (மெய்க்கீர்த்திகள்), தானம் தந்தவர் பெயர், அவருடைய சிறப்பு, தான விவரம், ஸ்லோகம் பாடியவர் பெயர், தானத்தை நிறைவேற்றுவாரின் பெயர், செப்பேட்டினை வெட்டியவர் பெயர், செப்பேட்டு வாசகம், எழுதியவர் பெயர், விண்ணப்பித்தவர் பெயர் போன்ற விவரங்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

பல்வேறு காலகட்டத்தில் ஆட்சி மொழியாக சமஸ்கிருதத்திற்கு அங்கீகாரம் கொடுத்திருந்தபடியாலும், சமஸ்கிருதத்தில் செப்பேடுகளை எழுதுவதின் மூலம் ஒரு தனிப்பட்ட கௌரவம் கிடைத்திருந்தபடியாலும், சமஸ்கிருதத்தில் செப்பேடுகள் வெட்டப்பட்டன. இருமொழிகளையும் அறிந்த புலவர்கள் தங்களது கவிதா சாதாரணத்தை நிரூபிக்கும் வண்ணம் அரசனது வீர- தீர- பராக்ரம-சாஹசங்களைப் புகழ்ந்தும், அவனது கொடைத்தன்மையைப் போற்றியும் கத்யங்களையும் (உரைநடை) பத்யங்களையும் (ஸ்லோகம்(அ)செய்யுள்) இயற்றுவர். இவ்வாறு இயற்றப்பட்ட கத்ய-பத்யங்கள் செப்பேடுகளில் அதிகம் காணப்படுகின்றன.

பல்லவர்காலச் செப்பேடுகளில் காணப்படும் கவி வம்சாவளி

அரசர்களது புகழைப் பாடக்கூடிய செப்பேடுகள் பலவற்றுள் கவியின் பெயர் இல்லாமலும் இருக்கும். கவியின் பெயரோடு கூடியதும், காலத்தால் முந்தையது எனப்பெருமைக் கொள்ளக்கூடியதுமான செப்பேடு பல்லவ மன்னன் சிம்மவர்மனின் பள்ளன் கோயில் செப்பேடுகள் (கி.பி. 550) ஆகும்.

இவன் தன்னுடைய ஆட்சியின் ஆறாம் ஆண்டில் அளித்த தானத்தைத் தெரிவிக்கும் சாசனமாக இந்தச் செப்பேடு அமைந்துள்ளது. இங்கு பொறிக்கப்பட்டுள்ள சமஸ்கிருதப்பகுதி ஸ்லோக உருவில், கிரந்த எழுத்துகளைக் கொண்டுள்ளது.

இங்கு சமஸ்கிருதப்பகுதியிலே எழுதப்பட்டிருக்கின்ற பிரசஸ்தியை எழுதியவன் மேதாவி என்பவன் ஆவான். அவன் தன்னை எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் மூழ்கியவன் (கற்றறிந்தவன்), கவுரவத்திற்கு உரியவன், அறிவிலே திஷணனுக்குச் (புருகஸ்பதி) சமமானவன் என்று அந்த பிரசஸ்தியிலே புகழ்ந்து கொள்கிறான். மேதாவி என்றாலே கூரிய புத்தியுடையவன் என்று பொருள்படும். அதுவே அவனுக்குப் பெயராகவும் அமைந்திருந்தது.

ஸஹஸ்யஸாஸூநிஷ்ணாத: யிஷணொயிஷணொவஃ ।

ஶாஸூநாநாஶ்ணாவி ஶெயாவீ ஶுஸஸூஃ க்யதவாநிஶாஃ ॥

(समस्तशास्त्रनिष्णातः धिषणो धिषणोपमः ।

मान्यो नाम्नापि मेधावि प्रशस्तिं कृतवानिमाम् । ।)

இரண்டாம் நந்திவர்மன் பல்லவ மல்லன் தனது ஆட்சியின் இருபத்தோறாம் ஆண்டிலே உதயச்சந்திரமங்கலம் என்ற கிராமத்தினை நூற்றெட்டுப் பிராம்மணர்களுக்கு அளித்தான் என்ற செய்தி உதயேந்திரம் செப்பேடுகளின் மூலம் (கி.பி.752) அறியப்படுகிறது. இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள பிரசஸ்தியை பரமேச்வர கவி என்பவன் இயற்றியுள்ளான் என்பதும், இவன் ஸ்ரீ சந்திரதேவனின் புத்திரனும், மேதாவி என்ற கவியின் குலத்தில் உதித்தவனும் ஆவான் என்பதும் தெரியவருகிறது.

மேதாவி குலத்திலே பிறந்தவன் என்று அவன் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வதைக் கவனித்தால், குல முதல்வனான மேதாவி (பள்ளன் கோயில்

பரதொத்தரகாரணிகஸூக்ய கவிதா ஸ்யவ்யுதவரஸூ

உத்தரகாரணிகாஷுஷுநய: பரதெஹூர: ப்ரஸஸிதிஜாஹ||

परमोत्तरकारणिकस्याकृत कविता स्वयंवृतवरस्य ।

उत्तरकारणिकाख्यस्तनयः परमेश्वरः प्रशस्तिमिमाम् ।।

மேற்கூறிய ஸ்லோகங்களின் மூலம் கவி வம்சாவளியானது இவ்விதம் அறியப்படுகிறது.

மேதாவி

(பள்ளன் கோயில் செப்பேடு)

பரமோத்தரகாரணிகள்

(குண்டந்தோட்டம் செப்பேடு)

(சந்திரதேவன்)

உத்தரகாரணிகள்

(உதயேந்திரம் செப்பேடு மற்றும் தண்டந்தோட்டம்

(பரமேஸ்வரன்)

செப்பேடு)

இதனைக் கொண்டு, பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்தில் பிரசஸ்தி பாடவே ஒரு மரபினர் இருந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது.

கையாண்ட நூல்கள்

1. Charu Madhavan, 'Sanskrit Inscriptions of Tamilnadu - A literary Study', Sharadha Publishing House, Delhi, 2007.
2. பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
3. ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி, 'தமிழ்நாட்டுச் செப்பேடுகள் தொகுதி - 1', மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2002.
4. South Indian Inscriptions Vol. II. No. 74.
5. Ibid. No. 99.

பல்லவர் வீழ்ச்சியும் சோழர் எழுச்சியும்

6

முனைவர் மு.ஆ.ப. சரஸ்வதி

உதவிப்பேராசிரியர்,

வரலாற்றுத்துறை (ம) துறைத்தலைவர்

செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி

சென்னை-32.

தொண்டை என்பது கொடியின் பெயர் பல்லவம் என்றும் அதன் வடமொழி வடிவத்தை தங்கள் மரபுக்கு பெயராகப் பல்லவர்கள் வைத்துக் கொண்டனர் எனலாம். முதலாம் மகேந்திரவர்மன் தளவானூர்க் கல்வெட்டில் 'தொண்டையந்தார் வேந்தன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இத்தொடர் தொண்டைக் கொடியை மாலையாகக் கொண்டவன் என்று சுவறுவதன் மூலம் சங்ககாலத் தொண்டைமான்களின் பிந்தைய மரபினராகத் தங்களை பல்லவர்கள் கூறிக்கொண்டனர்.

தந்திவர்மன் அரசாண்ட காலத்தில் வரகுண பாண்டியன் பல்லவ இராச்சியத்தின் தென்பகுதியாகிய சோழ நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்து சோழ நாட்டுப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். ஆகவே பல்லவ இராச்சியத்துக்குட்பட்டிருந்த சோழ நாடு பாண்டியன் வசமாயிற்று. தந்திவர்மன் காலத்திற்குப் பிறகு அவன் மகனாகிய நந்திவர்மன் அரசனானான்.

'தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் பகைவரை வென்று தொண்டை நாட்டையும் சோழ நாட்டையும் அரசாண்டான். இவனுடைய இராச்சியம் வடக்கே வேங்கடம் முதல் தெற்கே புதுக்கோட்டை வரையில் பரவியிருந்தது. வடவேங்கட நாடுடை மன்னாபிரான் என்றும் தொண்டையர்கோன் நந்திபல்லவன் என்றும் காவிரி வளநாடான் என்றும் தொண்டையார் வேந்தன் கோனாடன் என்றும் நந்திக் கலம்பகம் சுவறுவதிலிருந்தும்' இவனுடைய சாசனங்களைக் கொண்டு இதனை அறியலாம்.

கி.பி.846-ஆம் ஆண்டு பல்லவர்கள் தமிழகத்தில் பலமிழந்திருந்த காலம். பல்லவர்கள் திருச்சி பகுதியின் (உறையூர்) தளபதியாக இருந்தவன் விஜயாலயன். இவன் முன்னோர்கள் உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த

முற்கால சோழர்கள். அரச பரம்பரையாக இருந்து ஆட்சி இழந்திருந்த காலத்தில் சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்த விஜயாலயன் காஞ்சிபுரத்தை தலைநகராகக் கொண்ட அபராஜித பல்லவனின் கீழ் தளபதியாக இருந்தான்.

பல்லவர்களின் சிற்றரசனாக இருந்தவன் முத்தரையன் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருக்காட்டுப் பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள செந்தலையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான்.

முத்தரையனின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த ஊர் தஞ்சாபுரி என்ற தஞ்சாவூர். உறையூரிலிருந்த பல்லவ தளபதி விஜயாலயன். பல்லவனின் சிற்றரசன் முத்தரையனை கி.பி.846-இல் வென்று தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றினான். பிற்கால சோழர் வரலாற்றை நிறுவியவன் விஜயாலயன் ஆவான்.

சீமாறன் சீவல்லபன் மகனான இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் (கி.பி.862-880) ஏறத்தாழ கி.பி.880-இல் பல்லவ நாட்டின் மீது படையெடுத்தான். அப்போது பல்லவ நாட்டை ஆட்சி செய்தவன் நிருபதுங்கன் ஆவான். இவனுக்கு வயது முதிர்ந்த காரணத்தால் அவனுடைய மகனான இளவரசன் அபராசிதன் போருக்குச் சென்றான். இவனுக்குத் துணையாக அவனின் பாட்டனும் கங்க அரசனுமான முதலாம் பிருதிவிபதி தன் படையுடன் போருக்குச் சென்றான். இந்த நிலையில் விசயாலயன் மகனான ஆதித்த சோழன் (கி.பி.870-907) பல்லவருடன் சேர்ந்து பாண்டியரைத் திருப்புறம்பியம் (கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ளது) என்னும் இடத்தில் எதிர்த்து கடும் போரிட்டான். அதில் பிருதிவிபதி இறந்தான். ஆயினும் பாண்டியன் தோற்று ஓடினான். அபராசிதன் வெற்றி பெற்றான். எனினும் அவனுடன் இருந்த ஆதித்த சோழன் சோழ நாடு முழுவதும் தனதாக்கிக் கொண்டான். பின்னர் கி.பி.882-இல் நிருபதுங்கன் இறந்தவுடன் ஆதித்த சோழன் செங்கற்பட்டு வரையுள்ள தொண்டை நாட்டைக் கவர்ந்துக் கொண்டான். இங்ஙனம் தொண்டை நாடு சோழர் ஆட்சிக்குச் சென்ற ஆண்டு ஏறத்தாழ கி.பி.890 ஆகும். அபராசிதன் ஆட்சியோடு பல்லவர் பேரரசு முடிவுற்றது எனலாம்.

முதலாம் ஆதித்தன் அபராசிதனை தன் ஆட்சியின் 21-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே வென்று தொண்டைமண்டலத்தைக் கைப்பற்றியிருத்தல் வேண்டும். கி.பி.891 அல்லது 892-இல் அவ்வெற்றியினை எய்திருக்க வேண்டும் என்று பண்டாரத்தார் கூறுகிறார்.

செங்கல்பட்டு மாவட்டம் திருமால்புரம் கல்வெட்டில் காணப்படும் செய்தியானது தொண்டை மண்டல ஆட்சியில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கூறுகிறது. ஆதித்த சோழன் 'திருமாற் பேற்றிறைவனுக்கு' தன் ஆட்சியின் 21-ஆம் ஆண்டில் தேவதானமாக நிலம் அளித்தான் எனவும், அது இவனுடைய மகன் முதலாம் பராந்தகனின் ஆட்சியின் நான்காம் ஆண்டில் இறையிலியாக அரசாங்க வரிப்பொத்தகக் கணக்கில் எழுதப்பட்டதென்றும் கூறுகிறது.

கி.பி.18-ஆம் நூற்றாண்டில் தொண்டை மண்டலத்தை ஆதித்தன் கைப்பற்றிய பின்னர் அபராசிதனைப் பற்றிய செய்திகள் தொண்டை மண்டலத்தில் கிடைக்கவில்லை.

முதலாம் ஆதித்தன் காலத்தில் தொண்டை நாடு சோழர் ஆட்சிக்கு வந்தது. இவனை அடுத்து அவனுடைய மகன் முதலாம் பராந்தகன் தொண்டை மண்டலத்தை அடுத்துள்ள நெல்லூர் பகுதியினை ஆட்சி செய்த சிற்றரசர்கள் பாணர்கள் வைதும்பர்களின் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினான். இவர்கள் இராட்டிரகூட மன்னர் மூன்றாம் கிருஷ்ணனிடம் முறையிட, மூன்றாம் கிருஷ்ணன் சோழர் அரசு மீது போர் தொடுத்தான். தக்கோலம் என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் முதலாம் பராந்தகனின் மகன் இராசாதிராசன் இறந்தான். அதன் பின்னர் 25 ஆண்டுகள் தொண்டை மண்டலம் இராட்டிரகூட மன்னன் மூன்றாம் கிருஷ்ணனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது.

கி.பி.953-இல் முதலாம் பராந்தகன் இறந்தவுடன் கண்டராதித்தன் முடிகூட்டிக் கொண்டான். ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற வேளையில் தொண்டை நாடு திருமுனைப்பாடி தவிர்த்த சோழ நாட்டுப் பகுதி மட்டும் இருந்தது.

கண்டராதித்தனுக்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த அரிஞ்சய சோழன் (கி.பி.956-957) தொண்டை நாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் ஆண்டு வந்த இராட்டிரகூட அரசன் வைதும்ப மகாராசன் என்பவனிடமிருந்து நாட்டைக் கைக்கொள்ள அரிஞ்சயன் முயன்றான். ஆனால், முடியவில்லை.

இரண்டாம் பராந்தக சோழன் என்கிற சுந்தர சோழன் கி.பி.957-970 வரை இவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் திருமுனைப்பாடி நாடு தொண்டை நாடு ஆகியவற்றைத் தன் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவர இராட்டிரகூட அரசுப் பிரதிநிதிகளுடன் போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றான் என்பதை இவனுடைய 5-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.

முதலாம் இராசராசன் காலத்தில்தான் தொண்டை மண்டலம் முழுவதும் சோழப் பேரரசின் கீழ் வந்தது. தொண்டை மண்டலம் பல்லவர் காலத்தில் தண்டகராஷ்டிரம் எனவும், அருவா நாடு எனவும் வழங்கப்பட்டது. ஆகவேதான் நிருபதுங்கவர்மனின் பட்டயம் 'அருவாநாட்டுக் கீழ்வாரி வாசூர் நாட்டு வாசூர்' எனக் குறிப்பிடுகிறது.

முதலாம் இராசராச சோழன் தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்றித் தன் ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டு வந்த போது, அதன் பழைய பெயரை மாற்றித் தன் சிறப்புப் பெயருள் ஒன்றான 'செயங்கொண்ட சோழன்' என்ற பெயரை அம்மண்டலத்துக்கு இட்டு வழங்கினான். அவன் காலம் முதல் தொண்டை மண்டலம் செயங்கொண்டசோழ மண்டலம் என்று வழங்கலாயிற்று. இம்மன்னன் தொண்டை மண்டலத்தை இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பிரித்து அவற்றை மண்டலம், வளநாடு, நாடு ஆகியன வரிசை முறைப்படி குறிப்பிடப் பெற்றன. இம்முறை இவனது 17-ஆம் ஆண்டு முதலே கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

தொண்டை மண்டலத்தில் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தின் பெரும் பகுதியும், வடார்க்காடு மாவட்டம், செங்கற்பட்டு மாவட்டம், ஆந்திர மாநிலத்தின் சித்தூர் மாவட்டம் ஆகிய பகுதிகள் அடங்கிய நிலப்பரப்பே செயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் ஆகும். கி.பி.250-இல் சோழரைத் துரத்திப் பல்லவர் தொண்டை நாட்டையும் பிறகு சோழ நாட்டையும் கைப்பற்றி கி.பி.890 வரை ஏறத்தாழ 650 வருட காலம் தமிழ்நாட்டை ஆண்டனர். அதன் பிறகு அச்சோழ மரபினர் பல்லவரை நாட்டை விட்டு துரத்தினர் என்பது வரலாற்று உண்மையாயிற்று.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. இராசமாணிக்கனார், மா. "பல்லவர் வரலாறு".
2. "பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது".
3. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, "மூன்றாம் நந்திவர்மன்".
4. "நந்திக் கலம்பகம்".
5. "தமிழ்நாட்டு வரலாறு சோழப்பெருவேந்தர் காலம்" (முதல் தொகுதி).
6. "காஞ்சிபுர மாவட்டக் கல்வெட்டுகள்".

Heritage Tourism

Dr. R. SIVANANTHAM,

Deputy Director.

Heritage tourism is travel motivated by a desire to experience the authentic natural, historic and cultural resources of a community or region. It is associated with travel, a temporary human migration within the country on the one hand and beyond the seas and climes on the other. Heritage is our legacy from the past, what we live with today and what we pass on to future generations. Culture acts through tradition, religious belief, family training, literature, arts and education. It is the sum of total of the way of living built up by groups of human beings and transmitted from one generation to another. Our cultural and natural heritages are both irreplaceable sources of life and inspiration.

In the constitution of India it is defined in Article 51 A as the Fundamental Duties IV A, that every Indian citizen should, uphold the constitutional duty, should value and preserve the rich heritage of our composite culture and protect and improve the natural environment including forests, lakes, rivers, wild life and to have compassion for living creatures. The Directive Principles of the State Policy, Part IV of the Indian Consitution also states that, "it shall be the obligation of the state to protect every monument or place or object of artistic or historic interest declared by law to be of national importance from spoliation, disfigurement destruction, removal, disposal or export as the case may be," it is felt that it is the duty of every citizen to preserve the cultural and natural properties.

India is significantly placed on the cultural map of the world. It has unique tourism potentials in her ancient heritage of art, architecture and its inhabitants. In recent years, tourism has become a priority sector in the State. This is reflected in higher budget allocations, growing partnership efforts between

the public and private sectors, increased tourist arrivals, vibrant and vigorous promotions efforts, etc. The emphasis is to make Tourism a mass movement and a prime mover for promoting entrepreneurship, poverty reduction and economic development. Tamil Nadu, placed strategically on Asia's growth axis, is certainly India's Asian gateway.

The heritage tourism in Tamil Nadu is set to witness a boom and the tourism department must chalk out elaborate plans to augment infrastructure as world Heritage sites over the next few Fiscals. The state is blessed with abundant heritage sites which can beckon tourists from all over the globe. The management and conversation of these sites is a challenge requiring much greater attention. A well planned tourism can lead to positive gains, particularly economic and the revenue generated can be used for planning and management of heritage assets and local infrastructure.

Tamil Nadu is a state in the south-eastern part of the Indian Peninsula. One of the four Dravidian states of India, it has had more than 4,000 years of continuous cultural history. Tamil Nadu has some of the most remarkable temple architecture in the country, and a living tradition of music, dance and fine arts. Tamil Nadu is well renowned for its temple towns and heritage sites, hill stations, waterfalls, national parks, local cuisine and the fabulous wildlife and scenic beauty. The state boasts the second largest tourism industry in India with an annual growth rate of 16%. In 2012, Tamil Nadu occupied the second slot in the country in terms of domestic as well as foreign arrivals.

SCENARIO IN TAMIL NADU

Tamil Nadu is a State with several distinguished tourism genre. It has cerulean mountains, verdant vegetations, sandy beaches, mammoth monuments, timeless temples, fabulous wildlife, scintillating sculptures and reverberating rural life. It has picturesque spots, continuing heritage, cultural confluence and aesthetic magnificence.

- Tamil Nadu has excellent hill stations like Ooty, Kodaikanal, Yercaud, Elagiri, Javvadhu Hills, Kolli Hills, Sirumalai Hills, Valparai, Topslip, Parvathamalai Hills and Pachamalai Hills.
- It has silvery cascades in Courtallam, Hogenakkal, Thiruparappu, Monkey falls, Thirumurthi Malai, Akasa Gangai and Papanasam.
- It has excellent National Parks like Guindy National Park and Anamalai National Park.
- It has wildlife sanctuaries in Mudumalai, Kodiakarai, Kalakkad, Mundanthurai and Berijam.
- It has Botanic Gardens in Ooty, Kodaikanal and Coimbatore.
- It has UNESCO declared monuments like living Chola temples at Thanjavur, Darasuram and Gangaikondacholapuram, monuments at Mamallapuram and Nilgiris Heritage Train.
- The vast coastline of Tamil Nadu has many silvery beaches like the Marina, Elliots, Thiruvanmiyur, Tiruchendur, Rameswaram and Kanniyakumari.
- The temples of Tamil Nadu reverberate with spirituality and music. Madurai, Rameswaram, Kumbakonam, Chidambaram, Thanjavur and Tiruchirappalli have innumerable temples with different deities.
- The finely hewn grandeur sculptures reflect artistic excellence and cultural splendour.

UNESCO, the body of UN has declared, World Heritage Site is a site (such as a forest, mountain, lake, desert, monument, building, complex, or city) that is on the list that is maintained by the international World Heritage Programme administered by the UNESCO World Heritage Committee, composed of 21 state parties, which are elected by their General Assembly for a four-year term. A World Heritage Site is a place of either cultural or physical significance. The World Heritage List includes 890 properties forming part of the cultural and natural heritage which the World Heritage Committee considers as having outstanding universal value. In India there are now 35 World Heritage sites, of which 27 are cultural sites and 8 Natural Sites.

The UNESCO World Heritage Site of Mamallapuram was once a major port city built in the 7th century by the Pallava king, Narasimha Varma-I also known as Mamalla, the great wrestler. The other name which Mamallapuram is called are Mahabalipuram, Mavalipuram, Mamallai, Kadalmallai and Mahamallapuram. Thirumangai Alvar refers to this place as kadal Mallai and gives a graphic description of the harbor with its large anchored ships laden with treasure huge elephants and nine gems. Therefore it is clear that in the early of the 8th century the place was a busy harbour.

Mamallapuram situated at a distance of about 52 km to the south of Chennai and comprises 15 cave temples, 10 monolithic shrines, three structural stone temples and four relief sculptured rock panels. It is also known as the 'seven pagodas' which name was probably given by the European sailors on account of the seven pinnacles of the Hindu temples.

Mamallapuram attracted a good number of foreign tourists. Persons from all over the continents began to visit this place. With the increase in the number of foreign and domestic tourists, it has become the concern of the state government to provide amenities to the tourists.

Tamil Nadu, which is considered to be the state, abounds in monuments and temples that are ancient and each has its own story of religious, artistic and cultural has only two World Heritage Listed monuments, namely Mamallapuram group of monuments and Great living Chola temples (Thanjavur, Gangaikondacholapuram and Darasuram).

The temple which is the crown of the Chola Empire was built by Arulmozhivarman, popularly known as Rajaraja Chola I in 1010 AD. It is one luminous example of major heights which Cholas achieves with Tamil architecture.

This temple remains as India's largest and Indian architecture's one of greatest glories. There is one temple tower, which people call as Vimana. It is 216 feet or 66 meters high.

Rajendra Chola-I (1012-1044 A.D) son of the Great Rajaraja-I, established this temple after his great victorious march to river Ganges on Northern India. His empire extended the whole of southern India to river Thungabathra in the north India, for administrative and strategic purpose he built another capital and named Gangaikondacholapuram. The Gangaikondacholapuram temple, he constructed consists of 3 stories and surrounded by a huge fort like wall. He assumed the title of Gangaikonda Cholan and named his new capital as Gangaikondacholapuram and he also constructed a huge Lake known as Chola Gangam that spreads 22 km mainly used for drinking and irrigation.

King Raja Raja II constructed in his name a beautiful temple called Raja Rajechuram (at present Airavatheeswara) in 1160 A.D. to 1162 A.D. This Raja Rajechuram (Raja Rajeschuram – Tharechuram – Darachuram -Darasurm) became Darasuram at present.

Tamil Nadu Department of Archaeology is protecting 89 monuments. Some of the tourist attractive important monuments

are Tirumalai Nayak Palace in Madurai, Ramalingavilasam Palace in Ramanathapuram, Thanjavur Maratta Palace, Danish Fort in Tarangambadi and Manora in Sarabendirarajapatnam near Pattukkottai.

Tirumalai Nayak Palace was constructed during 1636 CE by King Tirumalai Nayak. The palace was designed by an Italian architect. It is a shining example of Indo-Saracenic architecture. Originally this palace used to be in two segments, Swargavilasa and Rangavilasa. Swargavilasa portion alone has survived. In this portion, Darbar hall and Nataka Sala remain in full shape. It is believed that one portion of this palace was demolished by Chockanatha Nayak, the grandson of Tirumalai Nayak, and taken to Tiruchirappalli. Only one-fourth portion of the original palace remains at present.

Ramalingavilasam palace was built during the reign of Kizhavan Sethupathi (1674-1710 CE) the most popular among the Sethupathi Kings. The palace building consists of a Darbar hall and an ostentatious dwelling area. The murals found in this building representing the life pattern of the Sethupathi kings, scenes depicting their battles with the Maratha kings of Thanjavur and their European contacts are quite exquisite.

Thanjavur, the capital city of Cholas, is a flourishing city from the 7th century CE. At present there are two important forts namely Chinna Kottai (Little fort) and Periya Kottai (Big fort). Thanjavur Palace is situated within the Big Fort Complex. This fort was erected by the Vijayaraghava Nayakkar (1633-74 CE) who was the last king of Thanjai Nayak dynasty.

Arsenal Tower is a structure, which attracts the visitors to Thanjavur even as the Tower of the Big Temple does. This Arsenal Tower is 190 feet height with eight storeys and was constructed in 1855 CE during the period of Marathas. Bell tower is situated in the Northwestern side of the Arsenal Tower. This tower is also known as "the wide holed ear pavilion" to the

public. It is also believed that the Vijayaraghava Nayakkar offered worship in the direction of Srirangam from the top terrace of this tower.

The Danish East India Company was established at Copenhagen, Denmark in 1616 CE. The King of Denmark sent Danish Admiral Ove Gedde, as his Ambassador to India with two ships, and with the help of a Holland captain Roeland Crape. Roeland Crape was able to impress the then king of Thanjavur, Raghunatha Nayak. The letter of friendship was written on a golden leaf resembling that of a palmleaf, in Tamil language with the signature of the King Raghunatha in Telugu. This golden letter of friendship signed in 1620 CE is now preserved in the Royal Archives, Copenhagen, Denmark.

Manora was built by Thanjavur Maratha King Sarfoji-II in the year 1814 CE in commemoration of victory of the British over Napoleon. The word 'Manora' was derived from the word 'Minar'. This hexagonal shaped eight storey tower is 75 feet in height. The tower, surrounded by a rampart wall and a moat, looks like a fort.

Before the visit to a historical place, museum, national park or a traditional performing artist the traveler has to do the following things:

- ◆ Know the place
- ◆ Collect data's
- ◆ Create a database
- ◆ Route map
- ◆ Physical preparation for the visit.

Protecting the monuments for posterity and urged the officials, NGOs, to take necessary action in this regard and urged the gatherings to reach one teach one. It is easy to build

a new monument than conserving an ancient one since Conservation is neither restoration nor renovation nor reconstruction of a monument but it is strengthening of the edifice to withstand the vagaries of time to live for many centuries. Nature, foreign invasions, environment and vandalism are the major concept taken into consideration and it basically deals with identification, management and protection of the heritage values. The utmost care taken to renovate the ancient temples preserving murals, sculptures, temple tanks, inscriptions, art and architecture etc. or otherwise will result in cultural loss to our society.

Promotion of tourism around monuments through Rural Development funds, adoption of sites, creation of public awareness, coordination among various departments, prevention of encroachments and to educate school children. It is more important to sensitize and students, teachers, local public along with sister Departments should be involved in the conduct of publicity campaign and a certificate to the effect may be issued to the participants. To promote, create awareness among the young people from grass route level i.e. like the students in the school level.

Review of Archaeological Conservation Engineering and Civil Engineering Professional Practice

8

Er. N. RAJESH, M.E.(Ph.D).,

Archaeological Conservation Junior Engineer.

Abstract

Archaeological sites continue to be discovered and explored around the world. The archaeological materials buried within these sites can be of great cultural significance, but the process of exploration and preservation is challenging in these fragile and complex environments, especially in high population areas with substantial development. Civil engineers are often engaged with archaeological engineers in one of two roles, either as first finders on construction sites or as active contributors in preservation efforts on existing archaeological sites. In both cases, the effect of the interactions between the two parties can be elevated through improved understanding of archaeological needs, with the goal of establishing more routine and productive collaborations. A review of the professional intersections between the archaeological conservation engineering and the civil engineering profession is presented in this paper. In the last few decades, there have been increased legislative efforts to protect archaeological sites, and a historical review of the effects of legislation for site conservation in the Tamil Nadu is presented. On the basis of a cross-disciplinary literature review, the dissemination of co-operative relationships between civil engineers and archaeological conservation engineers appears to be increasing, which is also indicated by the growth of strategic conferences and workshops. Lastly, this paper discusses prominent contributions that civil engineers have made, and should continue to make, in three specific areas of archaeological practice: subsurface exploration, foundation reuse and mixed foundation design, and site reburial.

Introduction

Archaeological sites are recognized as limited and non-renewable cultural resources. From a social perspective, the exploration and research of archaeological sites is important because it contributes to new knowledge that enhances our evolving cultural understanding of civilized societies, past and present. However, such field studies must be conducted in a careful and controlled manner to mitigate damage to archaeological materials (e.g., artifacts and structural features) buried within these fragile environments. Archaeological materials can be highly sensitive to small physical, mechanical and chemical changes within their surroundings.

The archaeological context (the position of archaeological material within the soil stratigraphy and its spatial relationship to other materials) is just as important and sensitive to change as the condition of the materials themselves. The changes in ground conditions can arise from increases in overburden stress, settlement, lateral displacement, vibrations, drilling and sampling, and soil removal (e.g., excavation). The changes in groundwater level and chemistry (pH, redox potential, and dissolved oxygen) can directly affect archaeological materials and/or promote growth of harmful micro organisms and macro organisms. The civil engineering profession can maintain a critical role in archaeological site exploration and preservation.

In fact, civil engineers can be considered essential participants in both reactive and proactive roles. First, archaeological sites are often discovered unexpectedly as part of construction and development activities and the engineers inherit the responsibility for the fate of these sites. In these cases, the engineers assume a reactive role as first finders. Second, there are numerous other field sites that archaeological conservation engineers work to explore, research, and preserve. Each archaeological site is unique and requires proper planning and operations. Civil engineers can serve in a proactive role in the exploration and preservation process, working with archaeological conservation engineer teams to provide engineering expertise, knowledge, and application of appropriate technologies.

There have been some, albeit limited, published outcomes of collaborations between archaeological conservation engineers and civil engineers. Collaborations have been formed from the perspective of archaeological conservation engineers seeking civil engineers to help with their challenges and from engineers needing to accommodate archaeological conservation engineers investigating archaeological material present at a site. For the last few decades, the archaeological conservation engineer has sought closer collaboration among several disciplines like archaeology, engineering, and geology and for this collaboration to become the norm instead of a special case.

The challenges in relationships between archaeological conservation engineers and civil engineers, including issues like **“having to explain the importance of what appear to be innocuous artifacts or structures such as the discoloration of earth indicating the presence and nature of ancient settlements.”** They concluded that if there is genuine collaboration between the archaeological conservation engineers and the civil engineers, an agreement can be reached in which both parties are satisfied. To that end, this paper provides an overview of the historical and current developments in archaeological conservation policies affecting construction activities; forums for the dissemination and advancement of research that involves cross-disciplinary contributions from the archaeological and civil engineering communities; and the transfer and utilization of civil engineering technologies and design strategies to offer a more sustainable, engineered approach to archaeological site exploration and preservation.

Background Development of Policies

There was a growing concern within the civil engineering community that new construction was adversely affecting archaeological sites, to the point at which such valuable cultural resources were being depleted at alarming rates. The rate of archaeological site conservation was low for three reasons: (1) Inadequate federal legislation to protect archaeological sites; (2) Lack of information about archaeological site conservation within the engineering and construction communities; (3) Minimal

collaboration between archaeological conservation engineers, civil engineers, and contractors. However, archaeological assessments can often be conducted quickly to avoid lengthy construction work stoppages. A few hours can be sufficient to determine the relative importance of a site, and a few days can be sufficient to complete a satisfactory study of a site.

There were limited case studies of successful collaboration between archaeological conservation engineers and civil engineers. It is recognized that a potential conflict of interest arises, given that work stoppage for archaeological preservation efforts can contribute to increases in construction time and cost. However, the issue stemmed more from a lack of knowledge, rather than a lack of interest from engineers.

Shortly thereafter, advocated for a culture of cooperation between archaeological conservation engineers and civil engineers to be developed for effective protection of archaeological sites and monuments. To this end, it was recommended that civil engineers,

1. Find a well-qualified professional archaeological conservation engineer;
2. Involve an archaeological conservation engineer in the planning stages of a project, or as early as possible;
3. Seek advice and recommendations from appropriate organizations at various stages of project planning and development.

It was recognized that not all sites can be saved and preserved in situ. However, the data contained within them can and should be acquired by performing an appropriate and thorough excavation. This is often referred to as salvage archaeology or conservation by record.

There is Legislation Act to support the preservation of archaeological sites and monuments, as shown in Table-1. The engineers be aware of, and abide by, pertinent legislation relating to conservation to preclude loss of archaeological material, and even in cases in which protection is not legislated, that engineers collaborate with archaeological conservation engineer

to consider options for preservation. Most of the acts offer protection of historical sites, which encompasses all sites with historical significance, including archaeological sites and monuments. Regulations are cumulative and work in conjunction with state and country laws or regulations. However, if no state or local laws are present, there are no legal obligations to protect archaeological resources.

Monetary and scheduling restrictions should be taken into account when preparing to engage in archaeological research at a construction site. The decision whether to engage in field work is made by a qualified archaeological conservation engineer after evaluating the site and its importance. If significant remains are found or are believed to be present at the site, excavation may be necessary. In most cases, however, a field evaluation is sufficient and allows for the continuation of construction activities with minimal delays. Government agencies should include provisions in their contracts to accommodate for archaeological findings. The provisions for contracts by governmental organizations to determine the consequences of encountering an archaeological site during construction. Three types of surveys are described: (1) A record search to establish the possible locations of archaeological sites in the vicinity, (2) A trial excavation (e.g., shovel tests and shallow exploration) to search for remains, and (3) A full site excavation. Field-based surveys (i.e., excavations) are almost always required. Furthermore, it was found that 70% of contracts included a stopwork clause, and 21% placed additional responsibilities on the contractor to ensure preservation of archaeological findings. The provisions be required in all contracts and that the contractor collaborate with the archaeological team in all operations.

Legislation

Act to support the Preservation of Archaeological Sites and Monuments

- The Tamil Nadu Ancient and Historical Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1966 (TN Act.No 25 of 1966).

- The Tamil Nadu Ancient and Historical Monuments and Archaeological Sites and Remains Rules, 1971.
- Tamil Nadu Heritage Commission Act, 2012 (Act No. 24 of 2012)
- The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1958 (Govt. of India) (Act.No 24 of 1958).
- The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Rules, (Govt. of India) 1959.
- The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains (Amendment and Validation) Act, 2010 (Govt. of India) (Act.No 10 of 2010).
- The Ancient Monuments Preservation Act, 1904.
- The Antiquities and Art Treasure Act, 1972 (52 of 1972)
- Indian Treasure Trove Act, 1878 (Act.No VI of 1878)

Civil Engineering Contributions to Archaeological Site and Monuments

During the last few decades, there has been a gradual expansion of opportunities for civil engineers to engage and collaborate with archaeological conservation engineers, especially with regards to site preservation. Forums for the advancement of research and practice, in the form of conferences and workshops will somewhat successful in bringing these two professional communities together. The prominent forums are described in this paper, along with three significant examples of proactive contributions that civil engineers have made to the archaeological field.

Engineering Preservation Practices

A review of the archaeological conservation engineers and civil engineering literature reveals that, for buried sites, three facets of civil engineering expertise have been utilized for archaeological site and monuments preservation: (1) Sub-surface

exploration, (2) Foundation reuse and mixed foundation design, and (3) Reburial. Subsurface exploration techniques are essential for locating and mapping archaeological sites and monuments, and serve as an aid in the evaluation and excavation of sites. Non-destructive and non-invasive techniques can mitigate damage to buried artifacts and structural remains. At archaeological sites in which there has been prior construction, foundation reuse and mixed foundation design approaches can reduce the number of new foundation elements by incorporating existing foundation elements, if present and deemed feasible, into new construction. Foundations can be used as is (reuse) or modified to meet new performance demands (mixed foundations). Reburial of archaeological sites is an in situ conservation technique that covers, or reburies, an archaeological site. This technique is advantageous when the site is of significant importance but full excavation of the site is not practical (e.g., insufficient time and/or resources). Reburial systems, if designed and engineered properly, can preserve a site for future research. Although the protected remains cannot be accessed when reburied, continuous monitoring can ensure adequate protection for potential excavation in the future.

Subsurface Exploration

Non-destructive site exploration techniques, such as Ground Penetrating Radar (GPR) and soil electrical resistivity, have been used for archaeological purposes to reveal discontinuities that may be produced by archaeological material. Although not common, more invasive techniques like boreholes and augured wells have also been used.

Foundation Reuse and Mixed Foundation Design

There has been much work done in the field of foundation reuse from an archaeological perspective and from a geotechnical engineering perspective. Urban archaeological sites are most at risk of being developed, as other space becomes scarcer. Foundation reuse can be particularly attractive in urban areas with high civil infrastructure density, such as large cities, in which the prevalence of existing underground infrastructure

makes the design and construction of new foundation elements quite challenging. The reuse of old foundations can help to preserve archaeological strata by avoiding new construction and minimizing ground disturbances. Steps to be taken to acquire information about the use of current foundations and propose testing such as trial pits and trenches, probing and auguring, boreholes, core drilling of foundations, foundation load tests, and dynamic foundation tests for investigation of existing foundations.

A mixed system that incorporates new elements with existing foundations can also be considered. In these cases, current practice is for piling to be used, but the effects must be considered. Different types of piles have different potential effects, including the destruction of archaeological material within the immediate zone of pile placement, disturbance to the adjacent soil, and vibrations caused while driving. Archaeological damages induced from pile installation, whether they are displacement or non-displacement piles, have been studied detailed an approach for monitoring ground strains to prevent damage at an archaeological site.

Reburial

Reburial is the practice of constructing a protective cover to an excavated site to preserve it from future damage while making the site available for other land use. A reburial system can be designed as either a temporary or permanent measure, but the current condition of archaeological material and expected duration of conservation must be determined before designing the system. Ideally, reburial should aim to reinstate the ground conditions that existed prior to excavation. However, a designed reburial system can also enhance in situ conditions to protect the site from environmental factors that might otherwise accelerate archaeological damage. As part of a new focus on in situ preservation, reburial has garnered attention as a viable alternative using geotechnical engineering techniques and methods such as numerical modelling, soil classification and testing, and determination of geotechnical properties of archaeological deposits

to help in the design of a soil cover. Some reburial projects have involved soil testing to assess the suitability of soils for cover material or to evaluate resistance to overburden stresses without damaging artifacts. It is recognized that the fill design and placement should be supervised by a geotechnical engineer.

Summary and Conclusions

Archaeological resources are finite and should be safeguarded for future generations. Civil engineers, while engaging in construction activities, can be reactive or proactive in the conservation of archaeological sites. Civil engineers are often involved in the initial discovery of archaeological site and monument remains during construction, and must react accordingly to ensure survival of the archaeological remains. Preservation practices, like reburial or foundation reuse, give civil engineers a chance to be proactive in safeguarding archaeological remains. The survival or destruction of such remains is predicated on the actions of the responsible parties, and following proper protocol is critical. Archaeological conservation engineers and engineers should work together, preferably in the earliest stages of a project, to minimize archaeological damages and construction delays. For better understanding of the necessities of the archaeological community, civil engineers who wish to be proactive should be familiar with the published literature. Archaeological work on a construction site need not be costly and time consuming. If archaeological conservation engineers and engineers collaborate, then an agreement palatable to both parties can be reached.

Notes on Gudiyam Cave

9

RAMESH YANTHRA,

Researcher & Documentry film maker,
Chennai.

Gudiyam Caves

The Stone Age Rock Shelter of South India. The rock shelters occur in the rock massifs of Allikkuzhi hill ranges where Stone Age people lived many hundreds of thousands of years ago. Archaeologists call this a Palaeolithic or Stone Age culture.

Location

The Majestic Pre historic rock shelters occur within thickly foliated Pulikundrum. Reserve Forest at an altitude of about 240 metre above mean sea level at Pulikundrum hill range. Net climb to Gudiyam Rock Shelter from Gudiyam village Would be about 140 metre height.

Geo Location : Latitude :13°.28'N Longitude: 79°.80'E.

First Discovery and Documentation

Robert Bruce Foote, the British geologist from the Geological survey of India, during the course of geological study in the Allikkuzhi hill ranges in the year 1864, first investigated the prehistoric rock shelters and later documeted in Geological survey of India Memoir, in 1873. Later, he discovered many prehistoric sites in Southern and Western India.

Robert Bruce Foote description about Gudiyam Caves

According to Robert Bruce Foote's observation. "A cave of some magnitude has been formed in the southern part of the amphitheatre shaped vertical hill cliff by the under mining of the cliff probably by marine erosion.

The shape of the cave in plan is that of a shallow crescent, the chord of the arc measuring about 230 feet and the greatest

depth being about 65 feet. The greatest height of the arched opening cannot be much under 30 feet, which decreases to 4 or 5 feet at the back of the cave, the floor rising also in the same direction.

Both floor and roof consists of conglomerate, and are not covered by any layer. At the of the back cave is a perfectly loose accumulation of grey calcareous dust, 1 or 2 feet thick, consisting apparently of decomposed bat's dung and ashes.

It contains nothing but dead snail shells of the species common in the neighbourhood. A small quantity of deliciously clear and cool water drips from the roof at the west end and is collected in chatties which are nothing but earthen pots, by the goat herds frequenting the valley.

The waters of small stream falling over the cliffs just above the cave, when in flood, must have scoured the great part of the floor and this alone is sufficient to account for the absence of any accumulation of soil in the cave, but the stream drains too small an area ever to have been large enough to have had much influence, if any, in enlarging the cave.

Another similar but much smaller cave occurs in the next overlying conglomerate bed a few hundred yards further down the ravine."

Archaeological Survey of India study & Results

After Bruce Foote, Archaeological Survey of India commenced the study in Gudiyam area since 1930. Mr. V.D. Krishnaswami published a paper on "Environmental and Cultural Changes of the prehistoric Man near Madras" in 1938. Dr.K.D. Banerjee, Archaeologist, Prehistory branch, Archaeological survey of India commenced excavation study during 1962-1963. Presence of 16 more rock shelters are reported from this area.

The Prehistory Branch of the ASI, under the direction of Dr. K.D. Banerjee and others, continued excavation at Gudiyam area between 1963-64 with a view to investigate and bring out the chronological sequence of Stone Age in the peninsula area.

Three excavations were made in the rock shelter and in the adjacent open fields of the Allikkuzhi hill slope. The excavation posed several problems relating to the stratigraphical succession of the laterite and pebbly gravel and the occurrence of laterite in different contexts being one of the most intriguing problems.

Excavation at Gudiyam cave location revealed that the tool-bearing horizon extended from the ancient floor-level of the cave to the top silty layers with a remarkable change of tool-types from the post-Acheulian to the Middle Stone Age group in the upper strata.

Tools assemblages like scrapers, discoids, choppers, blades, unfinished hand axes and cleavers, all finely worked on quartzite pebbles and boulders were recovered from the other two pits excavated near Gudiyam and Srikrishnapuram villages. Postacheulian and middle stone age tools were collected from both pits.

Owing to the scanty occurrences of these tools in the excavated deposits, it may be inferred that the occupation of the cave was only incidental, perhaps during periods of temporary exigencies.

“They found many prehistoric tools in the cave and revealed these tools belong to period call post-acheulian and middle Palaeolithic. This is a time frame which dates back probably around 200,000 years ago”. - Says Prof. Shanti Pappu.

Professor A. Swami, Department of Ancient History and Archaeology from University of Madras also surveyed this region for his thesis and completed in 1976.

Prof. Vidulajayaswal specialist in Prehistory, studied the artefacts from gudiyam caves during 1978 and published the data in the book ‘paleohistory of India’ in the same year. According to her analysis, it is an industry having advanced acheulian features comparable to many other lower paleo-lithic industries of the Peninsular India.

Poondi prehistoric Museum

An exclusive museum on site Pre-History was instituted in Poondi Village in the year 1985 by Tamil Nadu State Department of Archaeology to create awareness among general public about the significance of Prehistoric sites near Poondi reservoir.

D. Thulasiraman, Department of Archaeology, Tamilnadu, collected three hand axes at the surface from Gudiyam caves area during 2003.

Prof. Shanti Pappu and Dr.Kumar Akhilesh are currently directing a major project of 'Prehistory and Palaeo-environments along the south-east coast of India'.

Prof. Santipappu and her team have been excavating the site Attirampakkam which is located in the foot-hill area, quite far about 10 to 15 kms away from Gudiyam and they discovered there are early stone tool made by prehistoric populations more than 1.5 million years ago.

Geological Formation

Subsequent to Robert Bruce Foote, N.G.K. Murthy and Kumaraguru from Geological survey of India conducted Geological studies in Allikuzhi hill ranges from 1952 to 1956 and 1988 to 1990 respectively.

They described the characters of Rock Formation of Allikkuzhi and Pulikundrum hills and the occurrence and salient features of Gudiyam cave in their geological Reports of Thiruvallur district, Tamil Nadu.

P. Kumaraguru

Former Director, Geological Survey of India says, This Gudiyam area rock formations were formed 13 crore years ago and nearby Cuddapah Group of rocks formed nearly 100 crore years ago and they occur in the west of Gudiyam rock shelters.

Comparison

A few natural caves of Rock shelters of Lower paleo-lithic period similar to Gudiyam rock shelters are also recorded in central and other parts of India of which Bhim betka rock shelter of Madhya Pradesh is an important one and declared as World heritage site in 2003.

Summary

Gudiyam rock shelters are occupied by prehistoric people around 200,000 years ago and this existing rocks formed about 13 crores years ago.

Now, there are 27 published books referred about this Gudiyam caves with details of Archaeological and Geological significance.

Annexures:

1. Geological Survey of India Memoir, 1873.
2. Indian Archaeology - A Review, 1962-63.
3. Indian Archaeology - A Review, 1963-64
4. "Paleohistory of India" by Prof. Vidualala Jaiswal, 1978
5. "Tholpazhangalamum, Poondi Azhalvaippagamum"
D. Thulasiraman.

மு. பிரபாகரன்

காப்பாட்சியர்,

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்.

அமைவிடம்

பெரம்பலூர் மாவட்டம் ஆலத்தூர் வட்டத்தில் பெரம்பலூரிலிருந்து 17 கி.மீ. தொலையில் தென்கிழக்கில் காரை (10.8941/78.65165) என்ற கிராமம் அமைந்துள்ளது. பெரம்பலூரிலிருந்து பேருந்து வாயிலாக இவ்வூரை அடையலாம். புகழ்பெற்ற சிறுவாச்சூர் மதுரகாளியம்மன் கோயிலில் இருந்து கிழக்கே சுமார் ஏழு கி.மீ தொலைவில் இவ்வூர் அமைந்துள்ளது.

ஊர் பெயர்க்காரணம்

இந்தப் பகுதி முழுவதும் சுண்ணாம்புக்கல் நிறைந்த பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. இதை காரை என்றும் மக்கள் அழைக்கின்றார்கள். எனவே காரைகள் அதிகமாக காணப்படும் இடமாதலால் இப்பகுதி காரை என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. இவை தவிர பெரம்பலூருக்கு கிழக்கு பகுதி முழுவதும் பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடலால் சூழப்பட்டிருந்திருக்கின்றது. அதற்குண்டான பல சான்றுகள் இன்றளவும் இப்பகுதிகளில் கிடைக்கப்பெருகின்றன. இப்போது அழைக்கப்படும் காரை என்கிற பகுதியே பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடலுக்கு கரையாக இருந்திருக்கின்றது. கடற்கரையாக இருந்த இடம் காலப்போக்கில் கரை என்பது காரையாக உருமாறியிருக்கின்றதாக செவிவழிச்செய்திகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தொல்லியல் எச்சங்கள்

1. கல்லுயிரிகள், 2. முதுமக்கள் தாழிகள், 3. ஆலயங்கள், 4. கல்வெட்டுகள், 5. அன்னதானக் கூடம்

கல்லுயிரிகள்

Fossils என்று அழைக்கப்படும் கல்லுயிரிகள் இந்தப் பகுதிகளில் அதிக அளவில் கிடைக்கின்றன. காரை சாத்தனூர் வரகுபாடி கல்பாடி மற்றும்

கொளக்காந்தம் போன்ற இடங்களில் அதிக அளவில் கடல்வாழ் உயிரினங்கள் எச்சங்கள் இன்றும் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. காரையில் கல்லாலான சங்கு, ஆமை போன்ற விலங்குகளின் கல்லுயிரிகள் கிடைத்துள்ளன. மேலும் சாத்தனூரில் 18 மீட்டர் கொண்ட கல் மரம் இன்றும் அவ்விடத்திலேயே காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது. கல்லுயிரிகள், புதைபடிவங்கள் என அழைக்கப்படுபவைகள் ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த உயிர்களின் கற்படியுருவங்கள் ஆகும். பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களின் இப்புதைப்படிவங்களைப்பற்றி அக்கால மனிதன் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தான். இப்புதைப்படிவங்கள் தொன்மையான உயிரினங்களின் எச்சங்கள் என்று கி.பி.1500 - ஆம் ஆண்டில் முதன் முதலாக இவ்வுலகிற்கு உணர்த்தியவர் லியானார்டோ டாவின்சி ஆவார்.

இயற்கை பேரழிவுகள் ஏற்படுகிறபோது பல பொருட்கள் மண்ணோடு மண்ணாக புதைந்து விடுகிறது. அதில் மரம் மற்றும் விலங்கினங்கள் முக்கியமானவைகளாகும். இவைகள் மண்ணில் புதைந்தவுடன் காலப்போக்கில் அது கல்லாக மாறி என்று அழைக்கப்படும் கல்லுயிரிகளாக மாற்றப்பெறுகிறது. இது சுமார் பத்து கோடி ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென்று புவியியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். சாத்தனூர் கல் மரம் மற்றும் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் காணப்படும் விலங்கினங்களின் கல்லுயிரிகளை முதன்முதலில் 1940 ஆண்டில் கண்டறிந்து உணர்த்தியவர் புவியியல் இலாகாவைச்சார்ந்த திரு பாக்டர் எம்.எஸ். கிருஷ்ணன் என்ற அறிஞர் ஆவார்கள். காரையில் இன்றும் கல் நந்தை கல்லாலான ஆமை போன்ற கடல்வாழ் உயிரினங்களின் கல்லுயிரிகள் மேற்பரப்பிலேயே காணமுடிகிறது. மேற்கண்ட சான்றுகள் மூலம் காரை பலகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடலால் சூழப்பட்டிருந்திருக்கின்றது என்கிற உண்மை புலப்படுகிறது.

முதுமக்கள் தாழிகள்

இறந்தவர்களை புதைக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்த பெருங்கற்கால மனிதன் பெரிய பெரிய பாளைகளில் இறந்தவர்களின் உடலையும் எலும்புகளையும் வைத்துப் புதைத்தான். சில சமயம் இறந்தவர்களின் உடலை எரித்து அதன் சாம்பலை வைத்துப் புதைத்தான். நிலத்தில் பள்ளம் தோண்டி அப்பள்ளங்களில் ஒரு தாழியோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தாழிகளோ

புதைக்கப்பட்டன. இந்த தாழிகள் யாவும் மண்ணால் ஆனவைகளாகும். இந்த பிணக்குவியல்கள் உழவு நிலங்களையடுத்துள்ள மலைச்சரிவுகளிலும் மேடுகளிலும் அதாவது விவசாயத்திற்கு பயன்படாத நிலத்தில் (Unfertile land) புதைத்தான். இதை முதுமக்கள் தாழிகள் என்று மக்கள் அழைத்தனர். இவ்வாறு புதைக்கப்பட்ட இடம் காரையின் கிழக்கே ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலையில் பல ஏக்கர் பரப்பளவில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட இடத்தில் முதுமக்கள் தாழிகள் மேற்பரப்பிலேயே காணமுடிகிறது. இந்த இடம் தற்போது இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் பாதுகாக்கப்பட்ட சின்னமாக உள்ளது. இவ்விடத்தை சுற்றிலும் கம்பிவேலியிட்டு மேற்கண்ட துறையின் மூலம் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. பெருங்கற்காலம், இரும்பு காலம் என்று அழைக்கப்படும் காலம் இன்றைக்கு சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும். இதன் மூலம் காரையில் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மக்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கோயில்கள்

விசுவநாத சுவாமி விசாலாட்சி அம்மன் கோயில்

காரை என்ற கிராமத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ விசுவநாத சுவாமி விசாலாட்சி அம்மன் திருக்கோயில் விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகும். பின்னர் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் திருப்பணிகள் செய்யப்பட்டு செல்லாயி அம்மாள் என்பவரால் குடமுழக்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகம விதிமுறைகளின் படி கட்டப்பட்டுள்ள இத்திருக்கோயில் கிழக்கு பார்த்த நுழைவுவாயிலுடன் கம்பீரமாக காட்சியளிகின்றது. விசுவநாதர் லிங்கவடிவில் தனிகருவறையில் காட்சி தருகிறார். சதுரவடிவ கருவறையை சுற்றிலும் உள்ள கோட்டங்களில் விநாயகர், தட்சிணாமூர்த்தி, விஷ்ணு, பிரம்மா மற்றும் தூர்க்கை சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. கருவறையின் மேல் விமானம் உள்ளது. சூதையாலான விமானத்தில் பல சிற்பங்கள் அழகுடன் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. பலிபீடம், நந்தி மண்டபம் மற்றும் நான்கு தூண்களை உள்ளடக்கிய அர்த்தமண்டபத்துடன் விசுவநாதர் சன்னதி அமைந்துள்ளது. இக்கருவறையின் பின்பக்கம் உள்ள பிரகாரத்தில் முருகன், வள்ளி, தெய்வாணையுடன் நின்ற நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளது. கருவறையின் வடபுறத்தில் தூர்க்கை சிற்பத்தின் அருகில் சண்டிகேஸ்வரர் தனி சன்னதியுடன் அருள் பாலிக்கின்றார். விசுவநாத

சுவாமி கருவறையின் வடக்கு புறத்தில் நின்ற வடிவில் விசாலாட்சி அம்மன் காட்சிதருகிறார். விசாலாட்சி அம்மன் சன்னதியைச் சுற்றிலும் உள்ள மாடங்களில் சிற்பங்கள் ஏதும் காட்டப்படவில்லை. இக்கருவறையின் மேல் விமானம் காட்டப்பட்டுள்ளது. நந்தி பலிபீடம் மற்றும் பன்னிரெண்டு தூண்களுடன் முகமண்டபம் உள்ளது. இக்கருவறையின் எதிரே நவகிரகம் தனிமேடையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வடகிழக்கு மூலையில் கிணறு ஒன்றும் உள்ளது. இக்கோயிலில் வன்னி மரம், வில்வ மரம், மற்றம் மந்தார மரம், தல மரங்களாக உள்ளன. ஆலயத்தின் நேரேதிரே உள்ள தென் வடல் வீதியில் உள்ள குத்துக்கல் காரையை விஸ்வநாதபுரமென்றும் இங்குள்ள விஸ்வநாதஈஸ்வரனார்க்கு தானம் கொடுத்ததைப் பற்றி தெரிவிக்கிறது. காரைக்கு அருகில் உள்ள தெரணி அயிலூர் போன்ற ஊர்களை குறிப்பிடுகிறது. இதன் காலம் கி.பி. 1587 ஆகும். மேலும் விசுவநாத சுவாமி ஆலயத்தில் பிரதான நுழைவு வாயிலின் வலப்பக்கம் உள்ள சுவற்றில் 17-18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இக்கல்வெட்டு செல்லாயி அம்மாள் என்பவர் விசுவநாத சுவாமிக்கு ஆங்கிரச வருஷம் ஆவணி மாதம் 6-ஆம் தேதி குடமுழக்கு பண்ணி வைத்துள்ளதாக குறிப்பிடுகிறது.

வரதராஜ பெருமாள் திருக்கோயில்

காரையிலிருக்கும் அருள்மிகு வரதராஜபெருமாள் திருக்கோயில் தனியாருக்கு சொந்தமானதாகும். ரெங்கூனைச் சார்ந்த கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் சுவீகார குமாரர் ராஜா சிதம்பர ரெட்டியாரால் யுவ வருஷம் ஆவணி மாதம் 7-ஆம் தேதி (23.08.1935) திருப்பணி முடிவுற்று குடமுழக்கு நடைபெற்றதாக இங்குள்ள பிற்கால கல்வெட்டு மூலம் அறிய முடிகிறது. அதன் பிறகு திருவானைக்கோயில் ராஜா சிதம்பர ரெட்டியார் பேரனும் டாக்டர் து. தேவதாஸ் - கௌரி அம்மாள் ஆகியோர்களின் குமாரர் தே. அசோக்குமாரால் பார்த்திப ஆண்டு மாசி மாதம் 7-ஆம் தேதி (19.02.2006) அன்று மீண்டும் குடமுழக்கு நடைபெற்றுள்ளது. சதுர வடிவ கருவறையில் வரதராஜர் ஸ்ரீதேவி பூதேவியுடன் நின்ற நிலையில் பக்தர்களுக்கு அருள்பாலிக்கின்றார். கருவறையின் முன்னே கம்பம் பலி பீடம் மற்றும் கருடன் காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் பதினாறு தூண்களுடன் திறந்தவெளி மண்டபம் ஒன்றும் உள்ளது. நுழைவாயிலில் மூன்று தலங்களுடன் கோபுரம் உள்ளது. மேலும் கருவறையின் மேல் விமானமும் பல சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் காட்டப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டுகள்

வரலாற்றுக்கு உண்மையான முழுமுதற்சான்றாக விளங்குவது கல்வெட்டு சான்றுகளே என்றால் அது மிகையில்லை. பழங்கால மனிதன் என்றைக்கு விரல் நகத்தால் பானைகளில் கீரல்கள் ஏற்படுத்தத் தொடங்கினானோ அன்றிலிருந்தே எழுத்துக்கள் பற்றிய எண்ணம் தொடங்கப்பட்டு விட்டது. அந்தவகையில் காரையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் பல அறிய மற்றும் புதிய செய்திகளை உள்ளடக்கியுள்ளன. கல்வெட்டு எண் 1 அரியலூர் அரசு கலைக் கல்லூரியைச் சார்ந்த முன்னாள் பேராசிரியர் மற்றும் முதல்வர் டாக்டர் இல. தியாகராஜன் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு 2006-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட ஆவணம் இதழ் 17 பக்கம் எண் 92-இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மீதமுள்ள கல்வெட்டுகள் யாவும் புதிய கண்டுபிடிப்புகளாகும்.

கல்வெட்டுகள் எண் : 1

- இடம் : காரை - விசுவநாத சுவாமி கோயில் பிரதான நுழைவுவாயில் வலப்பக்கம்.
- காலம் : கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டு.
- செய்தி : ஐந்து வரிகளைக் கொண்ட இக்கல்வெட்டில், செல்லாயி அம்மாள் என்பவர் விசுவநாத சுவாமிக்கு ஆங்கீரச வரூஷம் ஆவணி மாதம் 6-ஆம் தேதி குடமுழக்கு பண்ணி வைத்துள்ளதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டுகள்

1. ஆங்கீரசு வு ஆவணி மீ 6 உ
2. விசுவநாத சுவாமிக்கி
3. சும்பா அபிஷேகம் பண்
4. ணி வச்சது செல்லாயி
5. அம்மாள் தர்மம்.

கல்வெட்டுகள் எண் : 2

- இடம் : காரை - மேற்கு தெருவில் நிற்கும் குத்துக்கல்.

30. மானபேரும் கல்லும்	31. காவேரியும் சந்திர
32. சூரியாளுள்ள வற்கு	33. பரிபாலனம் பண்ணி
34. க்கொண்டு வரவும்	35. யிதை யாதாமொருவ
36. ன் விகார்த்தம் பண்ணி	37.. . . . மாது அத்தி
38. யும் பதிஅத்தியும்	39. சிவத்துரோகிய
40. ம் கொங்கைக் க	41. ரையில் காறாம்
42. பசுவைக் கொ	43. ண்ண தோஷத்
44. தீல் போவானா	45. கவும் விசுவனா
46. த சுவாமிக்கும் அ	47. பிலேகம் பண்ணி
48. னது செல்லா	49. யி அம்மாள் தற்
50. மம் உ	

கல்வெட்டு எண் : 3

இடம் : காரை - விசுவநாத சுவாமி கோயில் பிரதான நுழைவுவாயில் எதிரே உள்ள தென் வடல் வீதியில் உள்ள குத்துக்கல்.

காலம் : சகாப்தம் 1509 கி.பி.1587

செய்தி : 1587-ஆம் ஆண்டின் இந்த கல்வெட்டு இவ்வூரை விஸ்வநாத புரம் என்று குறிப்பிடுகிறது. இதில் இங்கிருக்கும் விஸ்வநாத ஈஸ்வரன் கோயிலுக்கு தானம் கொடுத்ததைப்பற்றி தெரிவிக்கிறது. மேலும் அருகில் உள்ள தெரணி அயிலூர் போன்ற ஊர்களை குறிப்பிடுகிறது. 33 வாரிகள் கொண்ட இந்த கல்வெட்டு வாரிகள் 7,8,9 மற்றும் 21 முதல் 30 முடிய சரிவரத்தெரியவில்லை. மேலும் கல்வெட்டு முற்றுப்பெறவுமில்லை.

கல்வெட்டுகள்

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சக	2. ாப்தம் சூருள
3. சூ இதன் மே	4. ல் செல்லா நி

அன்னதானக் கூடம்

காரை பேருந்து நிலையத்தின் மிக அருகாமையில் அன்னதானக்கூடம் என்று அழைக்கப்படும் கட்டடம் ஒன்று உள்ளது. சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்த இடத்தில் கிராமவாசிகளுக்கு அன்னதானம் வழங்கப்பட்டதாக தெரிகிறது. காரையில் இருக்கும் இந்த அன்னதானக்கூடம் செட்டியார் சமுதாயத்தினரின் பராமரிப்பில் இருந்து வந்துள்ளது. மதிய வேளையில் இந்த கூடத்தில் கிராமவாசிகளுக்கும் வழிப்போக்கர்களுக்கும் அன்னம் வழங்கப்பட்டிருந்திருக்கின்றது. அன்னதானம் இன்றைய சூழ்நிலையில் வழங்கப்படவில்லை என்றாலும் அந்த கட்டடம் அன்னம் வழங்கிய வரலாற்றை தாங்கி நிற்கிறது என்றால் அது மிகையில்தான்.

மேற்கண்ட சான்றுகளின் மூலம் பெரம்பலூர் மாவட்டம் ஆலந்தூர் வட்டத்திலுள்ள காரை என்கிற கிராமம் பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடலால் சூலப்பட்டிருந்திருக்கின்றது என்ற உண்மை புலப்படுகின்றது. அதன் எச்சங்கள் அந்த கால நினைவுகளை நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன. மேலும் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பெருங்கற்கால மனிதன் இந்த ஊரில் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் முதுமக்கள் தாழிகளாக நமக்கு காட்சி தருகின்றன. இவை தவிர விசுவநாத சுவாமி கோயில், வரதராஜ பெருமாள் கோயில் மற்றும் புனித இக்னேசியஸ் சர்ச் போன்ற ஆலயங்கள் அந்தந்த கால கட்டடக்கலையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. காரையில் செல்வ செழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்த செட்டியார் சமுதாயத்தினர் மதியவேளையில் கிராமவாசிகளுக்கும், வழிப்போக்கர்களுக்கும் அன்னம் தானமாக வழங்கப்பட்டதையும் மேற்கண்ட சான்றுகள் நமக்கு உறுதிப்படுத்துகின்றன. காரையிலிருக்கும் தொல்லியல் எச்சங்களான முதுமக்கள் தாழிகள், கல்வெட்டுகள் மற்றும் ஆலயங்களை அழிவிலிருந்து பாதுகாத்து நமது வருங்கால சந்ததியினர் அறிந்துகொள்ளும் விதம் நம்மால் இயன்ற பாதுகாப்புகளை செய்வோமாக.

மேற்கோள் நூல்கள் மற்றும் நோக்கானல்

1. “வாழ்வியற்களஞ்சியம் தொகுதிகள்”.
2. Velmani, K.S.K. “Trichirappalli of Gazetteers”.
3. பிள்ளை, K.K. “தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்”.
4. ஆவணம் இதழ் 17, 2006 பக்கம் 92.

5. நேர்காணல்: திரு. A. பாலகணேச சிவாச்சாரியார், காரை.
6. நேர்காணல்: திரு. வாசுதேவன், காரை.
7. நேர்காணல்: திரு. அந்தோனிமுத்து துரைராஜ், காரை.
8. நேர்காணல்: திரு. அண்ணாதுரை, காரை.
9. நேர்காணல்: திரு. ஜெயராமன், காரை.

கீழம்

விருதுநகர் மாவட்டம், நரிக்குடி வட்டத்தில் அமைந்துள்ள வீரக்குடி ஸ்ரீமுருகையினார் கோயிலின் உரிமைகள், மானிய நிலங்கள், கிடாய் வெட்டுதல் முதலியவைகள் குறித்து தீருமலை நாயக்கர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட இரண்டு செப்புப்பட்டயங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள விவரங்கள் இக்கட்டுரையில் வெளியிடப்படுகின்றன.

அமைப்பு

முதல் செப்பேட்டில் 35 வரிகளும், இரண்டாவது செப்பேட்டில் 15 வரிகளும் வெட்டப்பட்டிருந்தன. செப்பேடுகளின் மேல்பகுதியில் தலைப்பிட்டது போன்று 'உ' என்ற பிள்ளையார் சுழியும், அதனையடுத்து 'றாமசெயம்' என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றன. இது தீருமலை நாயக்கர் செப்பேட்டு அமைப்பில் காணப்படும் சிறப்புகளில் ஒன்றாகும். இரண்டு செப்பேடுகளின் மேல்பகுதியிலும் இடதுபுறம் எழுத்துகளுடன் கூடிய முத்திரை ஒன்று உள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. முதல் செப்பேட்டில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளின் அடிப்படையிலேயே இரண்டாவது செப்பேடும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

காலம்

தாரண வருடம் பங்குனி மாதம் 20-ஆம் நாள் (கி.பி. 1644) அன்று இரண்டு செப்பேடுகளும் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகிறது.

அரசனும் கீடமும்

காலக்குறிப்புகளை அடுத்து தீருமலை நாயக்கரின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இராமநாதபுரம் இராமலிங்க சேதுபதி அவர்கள் பள்ளிமடம் தாலுகாவில் அமைந்திருந்த 'தீருச்சுழி' என்ற ஊருக்கு வந்திருந்த சமயம் அதே

இடத்திற்கு வந்திருந்த மன்னர் திருமலை நாயக்கர் அவர்களின் ஆணையின்படி இச்செப்பேடுகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

நோக்கம்

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளதுபடி, மன்னர் திருமலை நாயக்கர் அவர்கள் திருச்சுழிக்கு வந்தபோது 'முறுகலுப்பன்' என்பவன் சகல மரியாதைகளுடன் மன்னரைச் சந்தித்துள்ளான். மகிழ்ந்த மன்னன் அவனது விருப்பம் யாது? என கேட்க, தன்னால் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தைத் தடையில்லாமல் வழிபாடு செய்வதற்கு ஒரு மண்டபமும், நிலங்களும் வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்தான். அவனது வேண்டுகோள்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன என்ற விவரத்தை இச்செப்பேடுகள் உரைக்கின்றன.

உரிமையின் எல்லை

செப்பேட்டின் நோக்கப்பகுதியையடுத்து, மானியமாகப்பெற்ற நிலங்களின் எல்லைகள் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கல்லும், காவிரியும், புல்லும், பூமியும் உள்ளவரை மன்னனால் அளிக்கப்பட்ட கொடைகளை, அவனது சந்ததிகள் அனுபவிப்பார்கள் என்பதை நாயக்கர் காலத் தமிழ்ச் செப்பேடுகளுக்கே உரியதான வகையில் சொல் வழக்குகள் இங்கும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கையொப்பம்

நாயக்கர் காலத்திற்கு முன்புள்ள செப்பேடுகளிலும் 'கையொப்பம்' என்ற பகுதி அமைந்திருக்கும். முதல் செப்பேட்டில் 'திருமலை நாயக்கர் அவர்கள் திருக்கரத்தால் கையொப்பம்' என்ற வரிகள் திருமலை நாயக்கரின் ஒப்பத்தையும், இரண்டாவது செப்பேட்டில், "பள்ளிமடம் சுப்பனாசாரி யெனாதியது" என்ற வரிகள் சுப்பனாசாரி என்பாரின் ஒப்பத்தையும் குறிப்பிடுகின்றது.

ஓம்படைக்கிளவி

பொதுவாக, செப்பேடுகளில் கையெழுத்திற்குப்பிறகு ஓம்படைக்கிளவி காணப்படுகின்றது. அளிக்கப்பட்ட உரிமைகளையும், தானங்களையும் பிறர் ஒம்புமாறு (போற்றி நடக்குமாறு) சொல்லப்பட்ட சொல் ஓம்படைக்கிளவியாகும். திருமலைநாயக்க மன்னரால் வழங்கப்பட்ட கொடைகளை அழிப்பவர்கள், 'காராம்பசுவைக் கொன்ற பாவத்தை அடைவர்' என முதல் செப்பேடு தெரிவிக்கின்றது.

முடிவு

தீருமலை நாயக்கர் காலத்துச் செப்பேடுகளில் பெரும்பாலும் தொடக்கத்தில் மட்டுமல்லாது, முடிவிலும் பிள்ளையார் சுழியைக் காணலாம். பிள்ளையார் சுழிக்கு முன்பாக முடிவுச் சொல்லாக ஏதாவது ஒரு தெய்வத்தின் 'துணை வேண்டும்' என்ற சொல் காணப்படும், அவ்வகையில் இங்கு முதல் செப்பேட்டில் 'மீனாச்சியம்மன் துணையாகும் உ' எனவும், இரண்டாம் செப்பேட்டில் 'பூமிநாதன் துணை உ' எனவும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

செய்யேடுச் செய்திகள்

முதல் செப்பேடு

தன்னால் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தைத் தடையில்லாமல் வழிபாடு செய்வதற்கு மண்டபமும், நிலங்களும் வேண்டுமென்று கோரிக்கையிட்ட முறுகமூப்பன் என்பவனுக்கு, நஞ்சை, புஞ்சை நிலங்களை சர்வமானியமாக மன்னர் தீருமலை நாயக்கர் அவர்கள் வழங்கிய செய்தி அறியப்படுகிறது. சிவலிங்கத்தை முறுகமூப்பன் 'வீரமுருகய்யா' எனப்பெயரிட்டு அழைத்த செய்தியும் தெரியவருகிறது.

இரண்டாம் செப்பேடு

மேலே, முதல் செப்பேட்டில் கூறியபடி, முறுகமூப்பன் கோயில் வழிபாடு நிகழ்த்தி வரும் வேளையில் திடீரென்று பஞ்சம் நேரிட்ட சமயம், மன்னரின் பாதுகாவலர்களை அழைத்து வந்து கோயிலின் பூஜைகளை தவறாது நடத்தவும் தனக்கு மானியமாகக் கிடைத்த நிலங்களின் மககூல்களை அனுபவித்துக் கொள்ளுமாறும் மீண்டும் தன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்குமாறும் முறுகமூப்பன் சொல்லி பள்ளிமடம் சுப்பணாசாரி எழுதியுள்ளார் என்ற செய்தி அறியப்படுகிறது.

செப்பேட்டின் மொழிநிலை

தமிழ் மொழியிலேயே இரு செப்பேடுகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன. குறில், நெடில் பாகுபாடின்றியும் வல்லின, மெல்லின வேறுபாடின்றியும் எழுதப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் பேச்சு மொழித் தொடரும் இடம் பெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

ஊர்ப்பெயர்கள்

வீறக்குடி கண்மாய், பெரிய மடை, முல்லைக்குளம், புளிச்சிசுளம், முக்குளம் போன்ற நீர்நிலைப் பெயர்களும், சில்லாவலையனேந்தல், கூத்திஞ்கோட்டை, கிழக்குச்சத்திரம் போன்ற ஊர்ப்பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

செய்யே வாசகங்கள்

முதல் செப்பேடு

முதல் செப்பேட்டின் மேற்பகுதியின் இடதுபுறத்தில் உள்ள முத்திரையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வரிகள் :-

1. றாமநா
2. தபுறம் றா
3. சா தாம்பு
4. ற சாதன ச
5. யமுத்திர ப
6. ட்டயத்து க
7. யப்பம்

உ றாமசெயம்

1. குரு (வ) தாரண (வ) பங்குனி மாசம் உமகவ றாமநாதபுறம் றாமலிங்க சேதுபதி ரா
2. சா அவறுடைய திறுச்சுளிபள்ளிமடந் தாலுகாவில் வந்து இறங்கியிறுக்கு
3. ம் போது மதுறாபுரி றாசமான்ய றாச ஸ்ரீதிருமலை நாயக்கர் அவர்கள் அந்த தேதி
4. யில் வந்திறங்கியிறுக்கும்போது சில்லாவலையனேந்தல் முறுகமுப்பன்பால்
5. பசுகிடாய் பொன்மலர் நெய் கறும்பு யெலுமிச்சங்கனி தாம்பூல முதலானவை
6. களுடன் மேளவாத்தியத்துடன் வந்துயெதிர் கொண்டு பாதகாணிக்கை வைத்

7. து வணங்கினான் அப்போது உனக்கு யென்ன வேண்டுமென்று கேட்தில் அதர்க்கு அவன் மகாறா
8. சாவே நான் வள்ளிக்கிளங் கெடுக்க தறங்குயெடுத்துக் கொண்டு போனேன் யெதிரிளக் கண்
9. ட எலி முதலானதுகளை பிடித்துக்கொண்டு வள்ளிக்கிளங்கு தோண்டினேன் தோண்டும் போது
10. தறங்குகுத்தின யிடத்தில் றெத்தம் வெலியேறினது உடனே தீரென்று ப[ப]த்தா யென்னைப் பாது
11. காறுயென்று ஒரு சத்தங்கேட்டது அதன்பின் நான் தோண்டிப் பார்த்ததில் விங்கம் ஒன்று யிரு
12. ந்தது அதையெடுத்து தண்ணீர் கொண்டுவந்து சுத்தஞ்செய்து பாலபிசைகம் பண்ணி கடம்ப மற
13. த்தடியில் வைத்து வீற முருகய்யா என்று பேர் வைத்து பூசை செய்து வருகிறேன் யென் வீற
14. முருகய்யாவுக்கு ஒருமண்டபம் கட்டிக் கொடுக்க வேணும் பூசை முதலானதுகள் யாதொறு
15. அட்டியில்லாது சந்ததி பறம்பறையாய் நடந்து வரும் படிக்கி மானியம் விட்டு பட்டா
16. யேற்படுத்தி கொடுக்க வேணுமென்று வணங்கினான் அவ்வாறு கேட்க்க நம்பி யெனது கா . . .
17. ள் களையனுப்பி பார்வையிடச் சொன்னதில் ஞாயமாகவே யிறுந்தது அகமகிள்ந்து
18. கோயிலுக்கு பூசை முதலானதும் நடக்கும்படி கீள்க்கண்ட நஞ்சை புஞ்சை
19. நிலங்களை சில்லாவலையனேந்தல் முறுகமூப்பனுக்கு மானிபமாக ளுந்திக்
20. கொடுத்த தாம்பூறசாதனசயமுத்திரி பட்டயம் மானிப நிலத்தின் விப

21. நம். வீறக்குடி கண்மாயில் பெறிய மடைக்கும் தென்புறம் மூணு செய் நஞ்சை
22. யும் சில்லாவலையனேந்தல் கிராமத்தில் முல்லைக் குளம் எல்கைக்கும் மேற்க்கு
23. புளிச்சி குளம் எல்கைக்கும் வடக்கு கூத்தி(க்)கோட்டை எல்கைக்கும் கிளக்கு ச
24. த்தீறம் முக்குளம் வீறக்குடி எல்கைக்கும் தெற்க்கு யிதற்க்குள்ளான நஞ்சை பு
25. ஞ்சைநிலம் முன்னுத்தியறுபது குறுக்கம் சர்வமானிபமாக விட்டு விட்டே
26. ன்யிந்தப்படிக்கி றாசா கையொப்பம் யிந்தப்படிக்கி திருமலை நாயக்கர் அவர்க
27. ள் திருக்கறத்தால் கையொப்பம் முதலாவது கிடாவெட்டு தீர்த்தம் திறுநீருமு
28. தலியவைகள் மகாறாசாவுக்கும் றெண்டாவது கிடாவெட்டு தீர்த்தம் முதலிய
29. வைகள் கோயில் பூசாறி முறுகமூப்பனுக்கும் மூணாவது கிடாவெட்டு முதலிய
30. வைகள் வீறமுறுகய்யாவுக்கு பால் கொடுத்த கறுப்பக் கோணாறுக்கும் யிந்தப்ப
31. டி சந்ததி பறம்பறையாய் கல்லுங் காவேறி புல்லும் பூமியுள்ளவறையும் நா
32. ன் கொடுத்த மறியாதிகளை ஆண்டு அனுபவித்து வறுவீறாக முறுகய்யாவுக்கு நா
33. ன் விட்ட மானிபத்தை அளிவு செய்தவர்கள் காறாம்பகவைக் கொன்ற பாவத்தை
34. அடைவார் என்று மகாறாசா சொன்ன வத்தறவு பெற்று முறுகமூப்பன் பூஜித்து

35. வந்தான் மீனாச்சியம்மன் துணையாகும். ௨

இரண்டாம் செப்பேடு

இரண்டாம் செப்பேட்டின் மேற்பகுதியின் இடதுபுறத்தில் உள்ள முத்திரையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வரிகள் :-

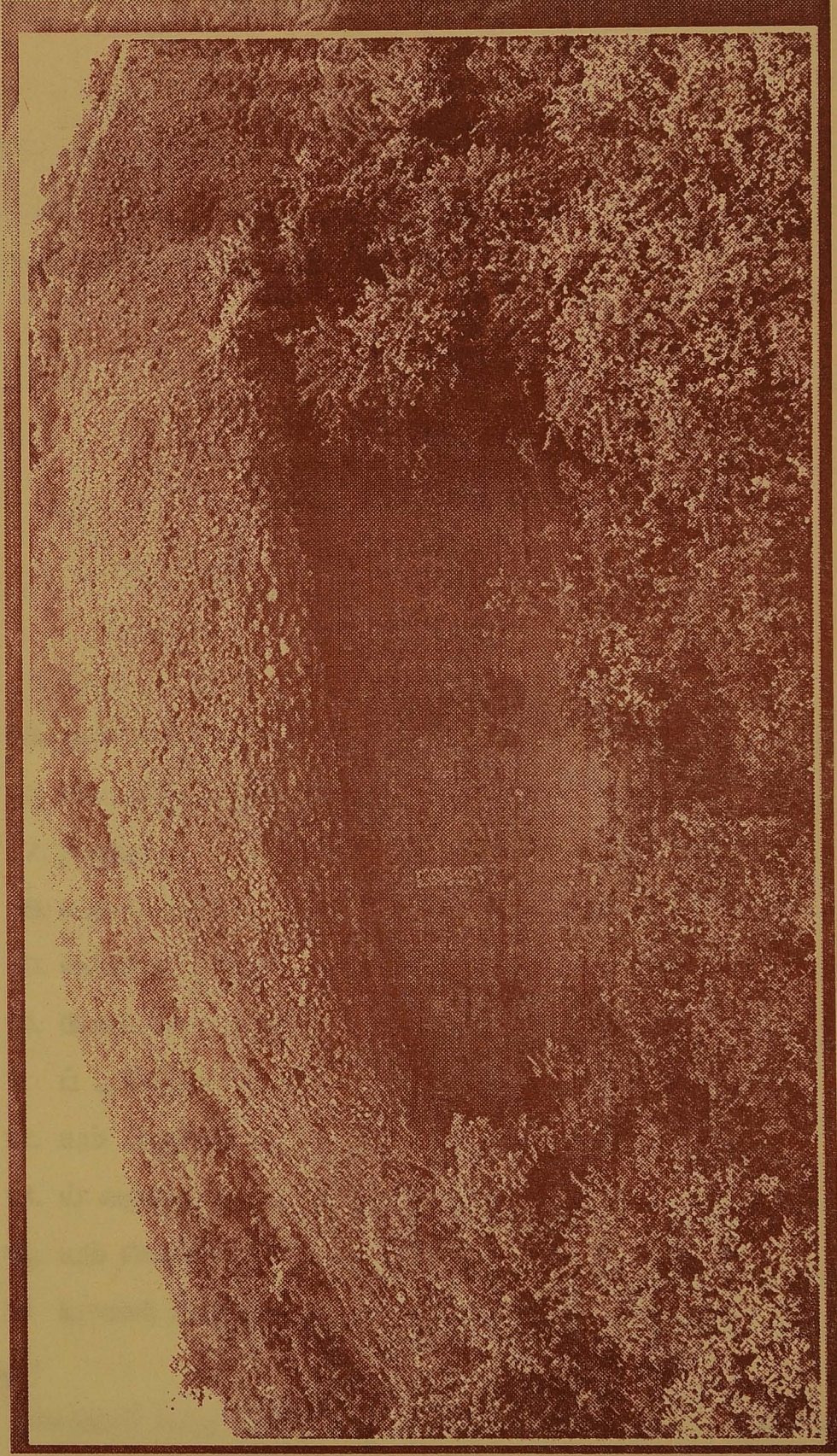
1. முறுக
2. மூப்பன்

உ றாமசெயம்

1. குரு ஶு தாறண ஶு பங்குனி மாசம் உமகஉ ரா
2. மநாதபுரம் றாமலிங்க சேதுபதி றாசா அவர்களு
3. ம் மதுறாபுறி றாசமான்யறாச ஸ்ரீதிருமலை நாயக்கர் அவ
4. ற்களும் திருச்சளி பள்ளி மடந்தாலுகாவில் வந்து யி
5. றங்கியிருக்கும் போது யெனக்கு மகாறாசா யெளுதிக்
6. கொடுத்திருக்கிற தாம்புற சாதன சயமுத்திரி பட்டய
7. த்திலுள்ள . . . நான் கோயில் பூசையும் மானிபத்தில்
8. உள்ள மககூல்களையும் அனுபவித்து வருகையில் சிலகா
9. லங்களுக்குப்பின் பஞ்சம் நேறிட்டதால் மதுரைக்குப்
10. போய் ராசா பாதுகாவலர்களைக் கொண்டுவந்து கோயிலை
11. ப் பூசிக்கும் படியாகவும் மானிபத்தில் வருகிற மககூலை
12. யும் அனுபவித்து வரும்படியாகவும் சொல்லி நான் போ
13. ய் வருங்காலத்திலிணி தூபக்காலும் மானிய நிலத்தை
14. யும் யென்னிடத்தில் ஒப்பிவிக்கவும் பள்ளிமடம் சுப்ப
15. னாசாரி யெளுதியது பூமிநாதன் துணை ௨

குறிப்பு :

விருதுநகர் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த திரு. க. பழனிபூசாரி அவர்கள் இந்த இரண்டு செப்புப்பட்டயங்களின் நிழற்படங்களைப் படித்துத்தருமாறு துறைக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

பழங்கற்கால மனிதன் வாழ்ந்த குகை, குடியம் திருவள்ளூர் மாவட்டம்